

DE STER

92E JAARGANG

NUMMER 12

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

DECEMBER 1992

DE STER

DECEMBER 1992

Op de omslag:

'En zie, de ster, die [de wijzen] hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was' (Matteüs 2:9).

Deze en andere houtgravures van de Franse kunstenaar Gustav Doré (1832-1883) stellen gebeurtenissen voor uit het leven van de Heiland.

Zie 'Christus: zijn geboorte en bediening' (biz. 16).

De achteromslag toont Doré's gravure van de geboorte van Christus en een kerstgroet aan onze lezers over de gehele wereld, in hun moedertaal.

ARTIKELLEN

KERSTGROET VAN HET EERSTE PRESIDIUM	1
BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
'DOET GIJ HUN OOK ALDUS' PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
'IK WAS BIJ MIJN GEZIN': JOSEPH SMITH ALS ECHTGENOOT, VADER, ZON EN BROER BRENT L. TOP	8
CHRISTUS: ZIJN GEBORTE EN BEDIENING	16
HOUTGRAVURES VAN GUSTAVE DORÉ	16
KERSTMIS IN VIETNAM JOHN L. MEISENBACH	24
MIJN EERSTE KERST ALS BISCHOP MARVIN K. GARDNER	26
GEVEN EN OPNIEUW GEVEN REBECCA STRAND RUSSON	40
TWAALF GETUIGEN VAN CHRISTUS' GEBORTE	42
JOSEPH FIELDING McCONKIE	42

VOOR DE JONGEREN

EEN ECHT CADEAU REBECCA RUSSELL	32
HET MORMOONSE HOEKJE LARRY A. HILLER	34

RUBRIEKEN

HUISBEZOEKBOODSCHAP	25
VEUGDEVOL DIENSTBETOON	25

DE KINDERSTER

ADVENTSKALENDER VAN HET NIEUWE TESTAMENT	2
SHAUNA M. KAWASAKI	2
DE PROFEET JOSEPH SMITH: EEN KINDERVRIEND	4
SUSAN ARRINGTON MADSEN	4
LIED	
SAMUËL VERTELT OVER DE BABY JEZUS	7
MABEL JONES GABBOTT EN GRIETJE TERBURG ROWLEY	7
PARTICIPATIEPERIODE	
'DEZE IS MIJN GELIEFDE ZON' VIRGINIA PEARCE	8
VROLIJK KERSTFEEST MARY RICZO HALL	10
KERSTCADEAUTJES: CADEAUTJES DIE JE ZELF KUNT MAKEN	13
EEN KERSTBOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM VOOR ALLE KINDEREN IN DE WERELD	14

DE STER

December 1992 92e jaargang Nummer 12

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Erza Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neil A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Charles Didier, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly

Assistent: Marvin K. Gauer

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur De Kinderster: DeAnne Walker

Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki

Art-director: Scott D. Van Kampen

Vormgeving: Sharri Cook

Rooster: Diana W. Van Staveren

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 342-04 02 60

Hoofd vertaalbureau: P. J. Stolp

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Administratie: A. H. Niessink

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestrijd 21, Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72-71 03 34

© 1992 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Betalingen voor Nederland: bankrekening nr. 38.10.54.799

t.n.v. De Kerk van Jezus Christus, te Nieuwegein

(Rabobank, Nieuwegein; postgiro v.d. bank: 422947).

Voor België: bankrekening nr. 415-009 3041-33.

Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie.

Versijnt twaalf maal per jaar

PB MA 9212 DU

92992 120

Dutch

Kerstgroet van het Eerste Presidium

Met alle christenen verheugen we ons in deze gezegende tijd van het jaar, waarin onze gedachten uitgaan naar Hem wiens geboorte wij vieren, namelijk Jezus Christus, de Zoon van God. Wij houden van Hem, wij eren Hem, en wij nodigen allen uit tot Hem te komen.

Hij was de enige die een volmaakt leven heeft geleid en de verzoening voor de zonden van anderen teweeggebracht door de wil van zijn Vader te doen. Geen wonder dat er bij zijn geboorte engelen zongen, een nieuwe ster verscheen, wijzen er aandacht aan schonken, en profeten zich verheugden. Zijn evangelie is een boodschap van liefde.

Hij was het die met grote liefde en zachtmoedigheid een zegen tot troost achterliet: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

Wij verzekeren u in alle nederigheid dat allen die in deze kersttijd de Heer zoeken, met vrede en rust gezegend zullen worden. Moge het komende jaar van vreugde vervuld zijn, mogen we het voorbeeld van zijn Zoon navolgen en de geboden van de Heer gehoorzamen. □

‘Doet gij hun ook aldus’

President Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het is een prachtige tijd van het jaar, nu we aan de komst van het Christuskind denken. Er zijn slechts een paar verzen in de Schriften die ons over deze gebeurtenis vertellen, maar hun eenvoudige woorden dragen ‘de hoop en vrees van alle vlees’ in zich (‘O Bethlehem, gij kleine stad’, *Heilige Lofzangen* 95).

‘De geboorte van Jezus geschiedde aldus’ (Matteüs 1:18). Zo begint het verhaal van Matteüs.

Marcus begint zijn brief met een krachtige uiting van zijn getuigenis: ‘Begin van het Evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God’ (Marcus 1:1).

Lucas verklaart met betrekking tot het leven van de Heiland ‘alles van meet aan nauwkeurig te hebben nagegaan’ (Lucas 1:3). Vervolgens beschrijft hij op eenvoudige doch mooie wijze de omstandigheden die Maria en Jozef ertoe brachten van Nazaret naar Betlehem te gaan. Lucas vertelt het mooie verhaal van de herders in het veld, die hun schapen hoedden, en van de geboorte in de stal ‘omdat voor hen geen plaats was in de herberg’, en van de engel die zei: ‘Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk ten deel [zal] vallen.’

WILLIAM HENRY MARGESSON, CHRISTUS ZEGT DE KINDEREN

Als we Christus geboorte vieren denken we aan het voorbeeld dat Hij gaf toen Hij de kinderen liefdevol tot zich liet komen net zoals Hij wil dat wij alle mensen helpen tot Hem te komen.

'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David' (Lucas 2:7, 10-11).

Johannes begint zijn verhaal met een uitleg over het voorsterfelijk bestaan van de Heiland en zijn rol als Schepper.

'In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

'Dit was in den beginne bij God.

'Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden (...).

'Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders,) vol van genade en waarheid' (Johannes 1:1-3, 14).

Dit zijn de getuigenissen van diegenen die bij Hem waren, wiens woorden wij nu kennen als het Nieuwe Testament van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Er is nog een evangelie, het getuigenis van de Nieuwe Wereld, waarin de Eeuwige Vader de opgestane Heer voorstelde aan de getrouwe bewoners van het westelijk halfrond: 'Ziet Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn Naam heb verheerlijkt – hoort Hem' (3 Nephi 11:7).

Volgend op deze goddelijke introductie daalde de opgestane Heer neder en stond temidden van de mensen en zei: 'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd. (...) Ik ben het Licht en het Leven der wereld' (3 Nephi 11:10-11).

Aan deze verschillende verklaringen kunnen we het getuigenis toevoegen van Joseph Smith, de profeet van onze bedeling, wiens geboorte wij deze maand eveneens gedenken:

'En wij zagen de heerlijkheid van de Zoon, ter rechterhand des Vaders, en ontvingen van Zijn volheid; (...)

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is' (Leer en Verbonden 76:20, 22-23).

Aan al deze getuigenissen voegen wij het onze toe. Hij is Jezus de Christus, de Eerstgeborene van de Vader, de Schepper van hemel en aarde, de Jehova van het oude Israël, de

beloofde Messias geboren te Betlehem in Judea, de Genezer van zieken, de Leraar van het evangelie, de Verlosser van de wereld, de Oorzaak van onze zaligheid, de opgestane Heer die aan de rechterzijde van de Vader zit, onze Bemiddelaar in wiens naam wij tot de Almachtige bidden.

Hij was degene die zei: 'Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren' (Johannes 14:21).

Wat een glorierijke belofte aan hen die hun liefde door gehoorzaamheid tonen. Ik wil graag kort spreken over een van de allerbekendste geboden van de Heer maar waarschijnlijk ook een van de geboden, die het minst gehoorzaamd wordt – het gebod dat bekend is geworden als de gulden regel.

Jezus zei: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12).

Laten we er in deze kersttijd aan denken dat als iedereen dit door Christus gegeven gebod zo nu en dan alleen maar in zijn hart zou overdenken en gehoorzamen, deze wereld er anders uit zou zien. Ons gezin zou gelukkiger zijn; collega's zouden vriendelijker zijn tegen elkaar; er zouden minder rechtszaken gehouden hoeven te worden want de mensen zouden meer moeite doen om geschillen bij te leggen. Er zou meer liefde, waardering en respect zijn.

Mensen zouden milder van hart zijn, meer rekening met elkaar houden, zich meer om elkaar bekommeren en er zou een groter verlangen zijn de blijde boodschap van het evangelie uit te dragen en het verlossingswerk onder de mensenkinderen te laten voortgaan.

Een tijdje geleden kreeg ik een brief. De schrijver heeft me toestemming gegeven u er deelgenoot van te maken:

'Beste president Hinckley,

'Ongeveer een uur geleden had ik een heel bijzondere ervaring die me er toe gebracht heeft deze brief te schrijven. Ik was op weg naar huis toen ik plotseling het gevoel kreeg dat er ergens een jongeman rondloopt die alles in zich heeft om een zending voor de Heer te kunnen vervullen, maar niet over voldoende geld beschikt. Ik kreeg het gevoel dat ik hem financieel moet steunen zodat hij op zending kan gaan. Ik heb geen flauw idee wie en waar deze jongeman is. Ik kreeg het gevoel dat u het wel zou weten en dat ik om er

zeker van te zijn dat hij op zending gaat mijn geld aan u moest toevertrouwen. Ik kreeg er tranen van in mijn ogen. Toen ik thuis kwam vroeg ik nadat ik mijn ervaring met mijn vrouw gedeeld had wat zij er van vond. [Zij] was het er natuurlijk mee eens.

'Ingesloten vindt u een cheque van drieduizend dollar. Het bedrag dat ik in mijn hoofd had, was vierduizend dollar. Dit is al het geld wat op dit moment beschikbaar is maar op 27 januari zullen we nog een cheque voor de resterende duizend dollar opsturen. Ik studeer nog medicijnen. Ik moet overuren maken om voor mijn vrouw en drie dochters te kunnen zorgen en we hebben niet genoeg geld voor een aanbataling op een woning. We sparen er al vijf jaar voor en de Heer heeft ons overvloedig gezegend.

'Drie jaar geleden had ik een soortgelijk gevoel maar toen we erover nadachten, voelden we dat de Heer ons toen duidelijk maakte dat we ons moesten voorbereiden op het brengen van de offers die Hij van ons zou verlangen. We besloten dat als ik eenmaal klaar was met mijn studie we naar vermogen zoveel mogelijk zendelingen financieel zouden steunen. Vanavond was er geen twijfel mogelijk: de Heer wilde dat we een offer brachten. We zouden dat geld geven zodat een jongeman op zending kon gaan.

'Ik ben een bekeerling, (...) mijn vrouw is in het heilig verbond geboren. Ik heb dertien jaar geleden mijn huis in Beiroet verlaten. Sinds mijn elfde jaar droomde ik ervan de ware kerk te vinden en vijftien jaar later heb ik haar gevon-

den (...). Als kind heb ik verscheidene keren bijna mijn leven verloren, maar een goddelijke macht heeft me iedere keer bewaard.

'Toen ik naar Amerika kwam, (...) was er geen hoop voor mij om tot de medische faculteit toegelaten te worden omdat ik geen Amerikaans staatsburger was. Een stem in me fluisterde, dat ik eens dokter zou zijn.

'Ik had een studiebeurs en heb een van de beste faculteiten in de Verenigde Staten bezocht. Daarna ging ik [naar een andere faculteit] om een reden die me toen totaal onbekend was (...). Een jaar later kwam ik op wonderbaarlijke wijze in aanraking met wat kerkliteratuur en werd lid van de kerk. Negen maanden later leerde ik mijn vrouw kennen en drie maanden nadat we elkaar ontmoet hadden, trouwden we in de tempel.

'Zoals u kunt zien ben ik de Heer meer dan vierduizend dollar schuldig. Hij heeft me mijn ogen en handen gegeven om te werken en de kost te verdienen (...).

'We vertrouwen het geld aan u toe zodat u het overeenkomstig de inspiratie die u als kerkleider ontvangt, kunt gebruiken (...). We houden van allen die zich voor dit grote werk inzetten.

'Moge God ons allen zegenen bij het doen van zijn werk!

'Met vriendelijke groeten.'

Toen ondertekende hij met zijn eigen naam en die van zijn vrouw.

Deze brief straalt de geest van Kerstmis beter uit dan

Ondanks een laag inkomen voelde een student medicijnen zich er toe geleid zijn dank uit te drukken voor zijn vele zegeningen door een wezenlijke bijdrage aan het zendingsfonds van de kerk.

ILLUSTRATOR ROBERT T. BARRETT

President Spencer W. Kimball gaf een goed voorbeeld van liefdevol dienstbetoon door een jonge moeder op een vliegveld te helpen – een vriendelijke daad waarvoor hij vele jaren later op bijzondere wijze werd bedankt.

welke woorden ik ook zou kunnen bedenken. Het is een voorbeeld voor de gulden regel en spreekt overduidelijk over de liefde van Hem die zijn leven voor ons allen offerde.

Ik wil u graag over nog iemand vertellen die de gulden regel naleefde. Velen kennen een gedeelte van het verhaal al. Het speelde zich een paar winters geleden af op het vliegveld O'Hare International, het grote en drukke vliegveld van Chicago. Een hevige storm had het vliegverkeer lamgelegd. De duizenden mensen die daar vastzaten of vertraging hadden, waren ongeduldig, chagrijnig en geïrriteerd. Onder deze mensen was een vrouw, een jonge moeder, die in een lange rij stond aan het loket waar ze moest inchecken. Ze had een kind van twee die op de vieze vloer aan haar voeten zat. De vrouw was in verwachting. Ze was ziek en oververmoeid. Haar dokter had haar gewaarschuwd en gezegd dat ze niet voorover mocht buigen of zwaar tillen. Terwijl ze langzaam naar voren ging in de rij, duwde ze het huilende en hongerige kind met haar voet mee. Mensen die haar zagen hadden kritiek, maar niemand hielp haar.

Toen kwam er een man naar haar toe met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht en zei: 'U kunt wel wat hulp gebruiken. Ik help u wel.' Hij tilde haar vuile, huilende kind van de grond en hield haar dicht tegen zich aan. Hij pakte een stukje kauwgom uit zijn zak en gaf het aan het kind. De zoete smaak kalmeerde haar. Hij legde de andere mensen in de rij uit dat de vrouw hulp nodig had, nam haar mee naar voren, sprak met de man achter het loket en spoedig had hij ervoor gezorgd dat ze ingecheckt was. Toen vond hij een plaatsje waar zij en haar kind gemakkelijk konden zitten, maakte een praatje en verdween in de menigte zonder zijn naam te vertellen. De vrouw vervolgde haar reis naar huis in Michigan.

Jaren later werd er op het kantoor van de president van de kerk een brief bezorgd die als volgt ging:

'Beste president Kimball,

'Ik studeer aan de BYU. Ik ben net teruggekeerd van mijn zending in München. Ik heb een geweldige tijd gehad en heb veel geleerd (...).

'Ik was afgelopen week in een priesterschapsvergadering toen verteld werd hoe u zo'n 21 jaar geleden op het vliegveld van Chicago op liefdevolle wijze een jonge zwangere moeder

met haar (...) huilende kind geholpen heeft. Ze had hulp nodig en moest in een lange rij staan voor haar tickets. Ze liep het risico een miskraam te krijgen en kon daarom haar kind niet optillen om het te troosten. Ze had al vier keer een miskraam gehad, een reden temeer voor de dokter om haar te zeggen zich niet voorover te buigen of zwaar te tillen.

'U troostte het huilende kind en legde de andere passagiers in de rij het probleem uit. Deze daad van liefde nam de spanning en druk bij mijn moeder weg. Ik ben een paar maanden later in Flint (Michigan) geboren.

'Ik wil u alleen *bedanken* voor uw liefde. *Dank u* voor uw voorbeeld!'

De wereld zou er werkelijk heel anders uitzien als ieder van ons regelmatig en serieus het verzoek van de Heer zou overwegen: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12).

Laten we in deze kersttijd als we de geboorte vieren van de Zoon van God, onze Leraar, onze Koning, onze Heiland, onze Verlosser, de opgestane levende Zoon van de levende God, oprecht proberen goed te doen aan hen die om ons heen zijn.

Moge God ons gedurende deze blijde tijd zegenen met toenemende liefde, afnemende zelfzucht, een groter verlangen degenen die in nood zijn te helpen, en met een groter verlangen om te dienen. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. De Schriften geven heel duidelijke getuigenissen van de waarachtigheid van de geboorte, zending, en opstanding van de Heer Jezus Christus en van Zijn verschijningen in de laatste dagen.
2. Een van de allerbekendste geboden van de Heer, maar waarschijnlijk een van de geboden die het minst gehoorzaamd wordt, is: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12).
3. Ons gezin, onze werkplek, en onze wereld zouden er anders uitzien als iedereen dit gebod van de Heer geregeld zou toepassen.

‘IK WAS BIJ MIJN GEZIN’

Brent L. Top

Als heiligen der laatste dagen horen we kerkleiders vaak spreken over eenheid in het gezin en over het versterken van de gezinsrelaties. President David O. McKay heeft gezegd: ‘Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin’ (*Conference Report*, april 1964, blz. 5). President Harold B. Lee zei: ‘Broeders, het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, ligt binnen de muren van uw eigen huis’ (*Conference Report*, april 1973, blz. 130). Deze geïnspireerde uitspraken zijn richtlijnen voor het verkrijgen van geluk binnen het huwelijk en het gezin.

De hedendaagse profeet van de Heer, president Ezra Taft Benson, waarschuwt ons voortdurend voor de pogingen van de huidige maatschappij om de kracht van het gezin te ondermijnen. Tijdens recente algemene conferenties heeft president Benson ouders, echtgenoten, kinderen, broers en zussen duidelijke instructies gegeven.

Deze dringende oproep van de profeten aan ons, om de liefde voor ons gezin te verdiepen om zo thuis de harmonie te waarborgen is niet pas in de twintigste eeuw bekendgemaakt. De oproep laat het eeuwig belang zien van het gezin in het plan van onze Vader om geluk op aarde en eeuwig heil te verkrijgen.

Slechts weinig mensen hebben de juiste plaats van het gezinsleven in het eeuwig plan zo ten volle begrepen als de profeet van de herstelling, Joseph Smith. Hem werd van omhoog niet alleen de theologie van het eeuwige gezin oordicht, maar belangrijker nog: hij zette deze eeuwige waar-

heid om in daden van liefde, tederheid en zorg voor zijn eigen gezin.

Benjamin F. Johnson die een tijdje bij de profeet in huis woonde, was diep onder de indruk van Joseph. Hij was een voorbeeld van tederheid voor hem. Later schreef hij: ‘Als zoon was hij heel edelmoedig in het eren van zijn ouders; als broer was hij liefdevol en trouw, zelfs tot in de dood; als echtgenoot en vader hield zijn toewijding (...) pas op bij verafgoding’ (*The Benjamin Johnson Letter to Elder George S. Gibbs*, blz. 4, pamflet in de afdeling kerkgeschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen).

De liefde en toewijding van de profeet Joseph voor zijn gezin kunnen een inspiratie zijn voor alle heiligen der laatste dagen om celestiale zoons en dochters, broers en zusters, echtgenoten, vaders en moeders te worden, zoals onze profeten ons hebben aangeraden.

ZIJN OUDERS GEHOORZAMEN

Toen hij nog jong was, was Joseph het levende voorbeeld van Paulus’ vermaning: ‘Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam [in de Here], want dat is recht’ (Efeziërs 6:1). Hij ge-

Joseph beleefde de gelukkigste momenten van zijn leven als hij thuis was. Op 27 maart 1834 schreef hij in zijn dagboek: ‘Ik ben thuis gebleven en heb veel plezier gehad met mijn gezin.’

hoorzaamde zijn ouders nauwgezet, niet uit angst, maar omdat hij veel van ze hield. Zijn liefde en tederheid voor zijn ouders kunnen we het duidelijkst zien in een gebeurtenis uit zijn jeugd. De jonge Joseph had een ernstige en zeer pijnlijke infectie aan zijn been opgelopen. Na verscheidene weken van ondraaglijke pijn en vele mislukte pogingen van de artsen om de pijn te verlichten, besloten de dokters het been te amputeren. Maar toen Joseph en zijn moeder protesteerden, zagen de dokters daarvan af en opereerden nog een keer. Ze stonden erop dat Joseph op bed vastgebonden werd en dat hij wat wijn of brandewijn zou drinken om de pijn te stillen. Josephs antwoord zoals het door zijn moeder, Lucy Mack Smith, opgeschreven is, illustreert zijn vertrouwen in zijn vader en zijn tederheid voor zijn moeder.

“Nee,” riep Joseph uit “ik zal geen druppel drank drinken, noch wil ik op bed vastgebonden worden; maar ik zal u zeggen wat ik wil – ik zal mijn vader vragen bij me op bed te komen zitten en me in zijn armen te houden, en dan zal ik alles op alles zetten om het zieke gedeelte van het bot te laten verwijderen.” Terwijl hij naar me keek, zei hij: “Moeder, ik wil dat u de kamer uitgaat, want ik weet dat u er niet tegen kunt om me zo te zien lijden; vader kan er beter tegen, maar u heeft me zo vaak gedragen en me zo lang verzorgd, u bent bijna uitgeput.” Toen keek hij me mij aan, zijn ogen vol tranen, en ging verder: “Nu, moeder, beloof me dat u niet zult blijven, alstublieft! De Heer zal me helpen, en ik zal het doorstaan” (*Lucy Mack Smith, History of Joseph Smith by his Mother*, uitgegeven door Preston Nibley, Salt Lake City: Bookcraft, 1958, blz. 57).

Toen de jonge profeet een paar jaar later terugkeerde uit het bos na zijn heilige ervaring op die lentedag in 1820 was zijn eerste gedachte om de kennis over de ware gedaante van God en de boodschap van de op handen zijnde herstelling van het evangelie aan zijn ouders en broers en zusters te vertellen. Zijn moeder herinnert zich nog dat ze het volgende dachten toen hij hun drie en een half jaar later vertelde dat de engel Moroni hem gezegd had: ‘We waren nu overtuigd

dat God spoedig iets zou openbaren waar we ons op konden richten, iets wat ons een volmaakte kennis van het heilsplan en de verlossing van de mensheid zou geven. Dit was voor ons reden tot grote vreugde, intens diepe gevoelens van eenheid en geluk vervulden ons huis en vrede heerste in ons midden’ (*History of Joseph Smith by His Mother*, blz. 82-83).

BOODSCHAP VOOR GEZINNEN

Op dezelfde wijze kunnen en zouden de huizen van de heiligen der laatste dagen vervuld moeten zijn met vreugde, geluk en vrede omdat het licht van het evangelie van Jezus Christus daar in overvloed aanwezig is en evangeliebeginselen constant toegepast worden. De evangelieboodschap is in feite een boodschap voor gezinnen.

Door regel op regel en voorschrift op voorschrift te geven, leerde de Heer Joseph dat het evangelie hersteld was om gezinnen tot eeuwige gezinnen te kunnen verenigen. De morgen nadat Joseph door de engel Moroni bezocht was, was hij met zijn vader en broer aan het werk op het veld. Lichamelijk vermoeid door zijn ervaringen van de nacht daarvoor, was hij nauwelijks in staat zijn werk te doen. Zijn vader, die dacht dat hij ziek was, stuurde hem naar huis. De verzwakte Joseph stopte onderweg om even onder een appelboom uit te rusten. Vrijwel meteen verscheen de engel Moroni opnieuw aan hem. Het eerste wat de hemelse boodschapper zei, was: ‘Waarom heb je je vader niet verteld wat ik je geboden had hem te vertellen?’ Joseph antwoordde: ‘Ik was bang dat mijn vader me niet zou geloven.’ De engel beloofde Joseph toen: ‘Hij zal ieder woord wat je zegt, geloven’ (*History of Joseph Smith by His Mother*, blz. 79).

Moroni maakte Joseph op niet mis te verstane wijze duidelijk dat hij zijn ouders deelgenoot moest maken van zijn ervaringen en nieuwe kennis; deze waren hem gegeven met het doel zowel zijn eigen familie alsook andere gezinnen tot zegen te zijn en hun verhoging mogelijk te maken. Deze ervaring heeft ongetwijfeld Josephs liefde voor zijn ouders en het ver-

Na zijn ervaring in het heilige bos maakte de jonge Joseph zijn ouders, broers en zusters deelgenoot van zijn nieuw verkregen kennis.

trouwen in hun steun voor hem versterkt. Toen Joseph over Moroni's verschijning vertelde, reageerde zijn vader vol geloof en zei dat wat zijn zoon meegemaakt had 'van God' kwam (Joseph Smith – Geschiedenis, vers 50). Dit antwoord is kenmerkend voor het geloof en vertrouwen van Josephs ouders tijdens de beproevingen in het leven van de jonge profeet.

STERKER DAN DE BANDEN DES DOODS

Joseph koesterde het geloof en de constante steun van zijn geliefde ouders, zoals we kunnen zien in zijn tedere smeekbeden aan de Heer in 1835 toen zijn vader ernstig ziek was: 'Ik zorgde de hele dag voor hem met een gebed tot God in mijn hart. Ik bad in de naam van Jezus Christus dat Hij hem weer gezond zou maken, dat ik weer gezegend mocht worden met zijn gezelschap en advies. Ik beschouw het als een van de grootste aardse zegeningen om mijn ouders nog te hebben. Met hun levenservaring en wijsheid kunnen ze mij heel nuttig advies geven' (*History of the Church*, deel 2, blz. 289).

Zelfs als Joseph heel druk was met zijn taken die hij als

profeet en president van de kerk had, was de zorg voor zijn familie overduidelijk. De zorg voor zijn vader blijkt uit wat hij op 8 oktober 1835 in zijn dagboek schreef: (Joseph was toen net weer begonnen met de vertaling van de geschriften van Abraham.) Geen enkele taak was echter dringender of belangrijker dan de zorg voor zijn familie.

'Donderdag 8 oktober – Ik ben thuis geweest en bekommerde me met grote zorg om mijn vader.

'Vrijdag 9 oktober – Thuis. Ik heb voor mijn vader gezorgd.

'Zaterdag 10 oktober – Ik ben thuis geweest, ben bij mijn vader langsgeslagen, het viel mij op dat hij snel achteruit ging.

'Zondag 11 oktober – Ik heb mijn vader, die erg ziek is, weer verzorgd. Als antwoord op een stil gebed die ochtend zei de Heer: "Mijn dienstknecht, je vader zal blijven leven."

'Die avond kwam broeder David Whitmer langs. We riepen de Heer in machtig gebed aan in de naam van Jezus Christus en legden onze handen op [mijn vader] en bestrafden de ziekte. En God hoorde en verhoorde onze gebeden – tot grote vreugde en voldoening van onze ziel' (*History of the Church*, deel 2, blz. 289).

Net zoals Joseph van zijn ouders hield en met hun begeaan was, was zijn liefde voor zijn broers en zusters sterker dan de banden des doods. Zijn respect en zorg voor Alvin, zijn oudste broer, kan als voorbeeld dienen. Voordat Alvin in 1823 stierf, drong hij er bij Joseph en Hyrum op aan om het huis voor hun ouders waar hij aan begonnen was, verder af te bouwen. En toen vermaande Alvin Joseph getrouw te blijven in het voortbrengen van het evangelie. (Zie *History of Joseph Smith by His Mother*, blz. 86-87.) Joseph was nauwgezet in het volbrengen van beide verzoeken van Alvin. In zijn levensverhaal drukt Joseph op 22 augustus 1842 zijn grote liefde en bewondering uit voor Alvin: 'Ik herinner me de immense pijn nog goed die mijn jeugdige boezem vervulde en mijn tedere hart haast verscheurde toen hij stierf. Hij was de oudste en de edelmoedigste in mijn vaders gezin. Hij was een van de edelste mensenkinderen' (*History of Joseph Smith by His Mother*, blz. 333).

Wat moet Joseph vervuld zijn geweest met onbeschrijflijke vreugde toen hij op 21 januari 1836 in een visioen zijn geliefden zag in 'het celestiale koninkrijk Gods (...). Ik zag onze vader Adam en Abraham; en mijn vader en moeder; mijn broeder Alvin, die reeds lang geleden gestorven was' (Leer en Verbonden 137:1, 5).

Joseph was intens verdrietig over de dood van een van zijn andere broers, Don Carlos, in 1841. Toen Joseph moest spreken op de begrafenis van Ephraim Marks, uitte hij zijn diepe gevoelens van verlies: 'Het is een ernstige en afschuwelijke tijd; ik heb me nog nooit zo ernstig gevoeld. Het doet me denken aan de dood van mijn oudste broer, Alvin, die in New York is gestorven, en aan die van mijn jongste broer, Don Carlos Smith, die in Nauvoo is overleden. Het was heel moeilijk voor me om te zien hoe deze jongemannen, op wie we voor steun en troost vertrouwden, in de kracht van hun leven van ons zijn weggenomen' (*History of Joseph Smith by His Mother*, blz. 333).

'EEN TOENAME VAN LIEFDE'

De smart die Joseph voelde bij de dood van zijn twee broers, die hij liefhad, werd misschien overtroffen door een gebeurtenis waarbij een van zijn andere broers betrokken was. Na een ogenschijnlijk onbeduidend meningsverschil keerde Josephs broer William zich tegen hem en de kerk. Samen met andere afvalligen begon hij openlijk te verklaren dat Joseph een 'gevalen profeet' was. De ergste schade werd echter in Josephs familie aangericht. Joseph beschrijft Williams woedende vertrek uit de kerk:

'Hij ging naar huis en wierp het zaad van ongerechtigheid uit over mijn broers. Hij had vooral invloed op mijn broer Samuel en was er de oorzaak van dat die zich tegen mij keerde. Spoedig hoorde ik dat hij op straat tekeerging over mij en ongetwijfeld zullen onze vijanden zich daarover hebben verheugd' (*History of the Church*, deel 2, blz. 297).

Ondanks de wond die zijn opstandige broer veroorzaakt

had, had hij hem toch lief, koesterde Joseph geen wrok – of haatgevoelens, noch was hij verbitterd – hij was geduldig en vergevengezind. Zijn gedrag ten opzichte van William is een goed voorbeeld van de wijze raad van de Heer om 'daarna een toename van liefde [te tonen] jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe; opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods' (Leer en Verbonden 121:43-44).

Daniel Tyler die samen met Joseph Smith een vergadering bezocht kort na Williams afval en bittere beschuldigingen tegen zijn broer, de profeet, geeft ons dit aangrijpende verslag van Josephs smart over zijn ongehoorzame broer: 'Ik bemerkte verdriet in zijn gelaat en tranen liepen langs zijn wangen. Nadat we een loflied gezongen hadden, opende hij de vergadering met een gebed. In plaats van zich tot de toehoorders te wenden, draaide hij zich met zijn rug naar hun toe en knielde neer met zijn gezicht naar de muur. Ik denk dat hij dit deed om zijn verdriet en tranen te verbergen.

Hij bad hoofdzakelijk voor diegenen die hem ervan beschuldigd hadden dat hij afgedwaald was en tot zonde vervallen. Hij bad dat de Heer hen mocht vergeven en hun ogen mocht openen opdat ze alles weer op de juiste wijze mochten gaan zien – dat gebed (...) toonde ons de hemelse wijsheid en welsprekendheid' (*Juvenile Instructor*, 15 februari 1892, blz. 127)

Dat hij de geestelijke eenheid van het gezin zo belangrijk vond, is een bewijs van de grootsheid van de profeet, dus overheersten voor hem vergeving en liefde. Met geduld en liefde hielp hij zijn broer William weer terug te keren in het gezin en de kerk, ondanks de schade die hij Joseph en de kerk had berokkend.

'LIEFDE STERKER DAN DE BANDEN DES DOODS'

Onder broers, vrienden, of leiders van de kerk was er geen band van liefde of kameraadschap sterker dan die tussen Joseph en zijn broer Hyrum. Joseph schreef: 'En ik had

Josephs zorg voor Emma werd duidelijk als hij haar verzorgde wanneer ze ziek was. Hij lette erop dat ze kreeg wat ze nodig had en bad dat ze weer gezond mocht worden.

een gebed in mijn hart dat al mijn broeders als mijn geliefde broer Hyrum konden zijn, die zo zacht was als een lam, zo integer als Job, en die, om kort te gaan, zo lankmoedig en nederig was als Christus; en ik houd van hem met een liefde die sterker is dan de banden des doods, want ik had nooit reden om hem te berispen en hij had geen reden mij te berispen' (*History of the Church*, deel 2, blz.338).

Als alle broeders en zusters in de voetstappen van Joseph, de profeet, konden treden en hun broers en zusters konden liefhebben met die liefde 'die sterker is dan de banden des doods', dan zouden hun harten zich tot in de eeuwigheid ineenstrengelen en hun thuis zou een hemel op aarde worden.

'MIJN GELIEFDE EMMA'

Het beste voorbeeld van de wijze waarop Joseph Smith celestiale gezinsrelaties onderhield, zien we in zijn warme relatie met zijn geliefde vrouw Emma en zijn kinderen. Een tijdgenoot van de profeet zei dat zijn eerste levensmotto

'God en zijn koninkrijk' was en daarna kwam het motto 'familie en vrienden'. (Zie *Johnson letter*, blz.4.) Deze twee motto's waren verenigd in Josephs leven, want het was hem door ervaring en openbaring geleerd dat hij het een niet zonder het ander kon bereiken.

Al vroeg in Josephs huwelijk leerde hij dat zijn succes met het werk van de Heer direct afhankelijk was van de harmonie die in zijn huis heerste. Terwijl hij aan de vertaling van het Boek van Mormon werkte, hadden Joseph en Emma een 'woordenwisseling', zoals ieder pas getrouwd stel zo nu en dan heeft. Joseph ging naar boven in het huis van de Whitmers om verder te gaan met de vertaling, maar hij kon niet verder vertalen, want 'alles was duister'. Pas nadat Joseph het bos in was gegaan om de Heer vergeving te vragen en daarna aan Emma, keerde de Geest van de Heer terug zodat hij verder kon gaan met de vertaling. (Zie B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, deel 1, blz. 130-131.)

De profeet had in een visioen gezien dat het huwelijk eeuwig behoorde te zijn. Geen wonder dat hij de heiligen zo met nadruk leerde hun partner met heel hun hart lief te hebben, mild en gelovig te zijn. Zijn liefde voor Emma en de kinderen is een voorbeeld van zijn eigen overtuiging dat gezinnen eeuwig kunnen zijn. Josephs tijdgenoten vertelden dat hij de mannen in de kerk dikwijls vermaande goed voor hun vrouw te zorgen en dat hij hen waarschuwde dat wanneer ze dat niet deden, zij niet met haar samen konden zijn in het leven hierna. Lucy Walker Kimball zei:

'De profeet Joseph Smith sprak vaak over de gevoelens die tussen man en vrouw zouden moeten bestaan, dat ze (...) partners (...) moeten zijn, het dierbaarste voor elkaar op deze wereld in de meest letterlijke betekenis van het woord. Hij zei dat mannen er zich bewust van moesten zijn hoe ze hun vrouw behandeldden (...). Hij zei ook dat velen in de morgen van de opstanding diep teleurgesteld zouden zijn, omdat ze door overtreding noch met hun vrouw noch met hun kinderen samen konden zijn' (*They Knew the Pro-*

phet, samengesteld door Hyrum L. en Helen Mae Andrus, Salt Lake City: Bookcraft 1974, blz. 139).

Een eenvoudige doch diepgaande ervaring met de profeet en zijn gezin heeft een enorme indruk gemaakt op de jonge Benjamin Johnson. Op een zondagmorgen had hij een gesprek onder vier ogen met Joseph, toen twee kinderen van Joseph en Emma de kamer binnenkwamen – 'ze zagen er aardig, intelligent en leuk uit en Joseph maakte me op hun attent en zei: "Benjamin kijk eens naar deze kinderen, hoe zou ik niet van hun moeder kunnen houden?"'

'Volgens mij,' schreef broeder Johnson, 'was Emma in de ogen van Joseph Smith de koningin van zijn hart en huis' (*Johnson Letter*, blz.4).

Joseph bracht zeer zeker in de praktijk wat hij onderwees. Hij kende het belang van een huwelijk gebouwd op liefde, dat tot in de eeuwigheid zou duren. Zijn zorg voor Emma werd duidelijk als hij haar verzorgde wanneer ze ziek was. Hij lette erop dat ze kreeg wat ze nodig had en bad dat ze weer gezond mocht worden. Op zondag 2 oktober 1842 schrijft hij onder andere in zijn dagboek: 'Emma is nog steeds erg ziek. Ik ben de hele dag bij haar gebleven.' Wat hij donderdag 6 oktober schrijft, geeft ons nog meer inzicht in zijn tedere liefde en zorg voor Emma en in zijn bezorgdheid om haar welzijn: 'Moge de Heer haar spoedig doen terugkeren in haar gezin en dat Zijn dienstknecht weer getrouwd mag zijn' (*History of the Church*, deel 5, blz. 167-168).

Misschien kwamen de tederste uitingen en voorbeelden van Josephs liefde voor Emma en de kinderen wel als hij doet het werk voor de kerk, vervolging, of onwettige gevangenneming gescheiden was van degenen die hij liefhad. Zijn gedachten en zijn hart waren altijd bij hen en hij verlangde er hevig naar dicht bij hen te zijn. Zelfs terwijl hij het werk van de Heer deed, dat hij zo intens liefhad, ging Josephs voortdurende zorg uit naar zijn gezin en hun welzijn. Tijdens een zending in oktober 1833 naar New York en Canada schreef hij: 'Ik voel me goed. De Heer is met ons, maar ik maak me zorgen over mijn gezin' (*History of the Church*, deel

1, blz. 419). Joseph en Sidney Rigdon gingen met hun grote bezorgdheid in oprecht gebed tot de Heer voor hun gezin en ontvingen de openbaring die in Leer en Verbonden 100 staat en waarin de Heer beloofde: 'Met uw gezinnen is het wel, zij zijn in Mijn handen, (...).

'Volg mij daarom (...).

'Laat uw hart daarom vertroost zijn' (Leer en Verbonden 100:1-2, 15).

Tijdens een eerdere zending naar New York schreef Joseph Emma een brief waarin hij zijn geweldige ervaringen in de grote stad beschreef. Hij beschreef de indrukwekkende gebouwen en de grote uitvindingen nauwkeurig. Zijn enige verlangen was echter om thuis te zijn en niet om de wonderen van de wereld te zien. 'Nadat ik dat alles gezien had wat ik wilde zien, keerde ik terug naar mijn kamer om wat te mediteren en mijn geest tot rust te brengen, en waarlijk, de gedachten aan thuis en aan Emma en Julia leken me te overspoelen en ik wilde dat ik even bij hen kon zijn. Mijn hart is vervuld met alle tedere gevoelens die een vader en echtgenoot kan hebben' (*The Personal Writing of Joseph Smith*, samengesteld door Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, blz. 253).

Joseph was erg verdrietig en eenzaam als hij voor onbepaalde tijd van zijn gezin gescheiden was. Hoe bedroefd moet hij geweest zijn dat hij zo vaak noodzaak was zich te verschuilen of in afzondering te leven uit angst dat benden hem zouden vermoorden. Op een keer toen zijn vrienden hem van de ene naar de andere schuilplaats overbrachten, stond Joseph erop dat ze langs zijn huis zouden rijden. Toen hij zag dat er geen vijanden in de buurt waren, haastte Joseph zich naar binnen, knielde bij de bedden van zijn kinderen en zei een kort gebed voor hen. Hij kustte elk kind en zijn geliefde Emma, en rende de deur uit op weg naar een nieuwe schuilplaats (E. Cecil McGavin, *The Family of Joseph Smith*, Salt Lake City: Bookcraft 1963, blz. 138).

Het was tijdens een andere periode waarin hij zich moest verschuilen voor hen die hem wilden doden dat Joseph een

Of hij zich nu verschool voor de benden, of gevangen zat in smerige kerkers, zijn liefde voor Emma en zijn kinderen vertroostte hem en gaf hem de kracht tegenspoed te verdragen.

van de ontroerendste uitingen van liefde gaf die een man ooit kan geven. Hij moet er naar gesnakt hebben om bij zijn vrouw en kinderen te kunnen zijn, maar totdat de vervolgingen ophielden kon hij ze slechts in het geheim en heel even zien. Na een van die bezoeken aan Emma schreef hij:

‘Wat een onuitsprekelijk genoegen en wat een immense vreugde kwamen in mijn boezem op toen ik die nacht de hand pakte van mijn geliefde Emma – zij die mijn vrouw was, ja de vrouw mijner jeugd, en de keuze van mijn hart. Er kwam veel in mijn gedachten naar boven toen ik een moment nadacht over de vele beproevingen waar we doorheen waren gegaan, de vermoeienissen en de inspanningen, het verdriet en het lijden, maar toch ook de vreugde en troost, die van tijd tot tijd over ons pad was verspreid en ons leven vervulden. Wat een mengeling van gedachten vulde mij op dat moment. Ze was er weer, tijdens de zoveelste tegenslag – onverschrokken, vastberaden, en onwrikbaar – mijn onveranderlijke en toegenegen Emma!’ (*History of the Church*, deel 5, blz. 107.)

Of hij zich nu verschool voor de benden of gevangen zat

in smerige kerkers, zijn liefde voor Emma en zijn kinderen vertroostte hem en gaf hem de kracht tegenspoed te verdragen en naar hen terug te keren. Zijn liefde werd ongetwijfeld versterkt door deze moeilijke perioden. Maar als hij in de gelegenheid was als vrij man bij zijn gezin te zijn, was Joseph zo gelukkig als hij maar kon zijn. Vele keren heeft hij soortgelijke uitspraken als deze in zijn dagboek geschreven: ‘27 Maart 1834 – Ik ben thuis gebleven en heb veel plezier gehad met mijn gezin’ (*History of the Church*, deel 2, blz. 44).

Vandaag de dag lijken veel mensen te denken dat ze alleen maar buitenshuis en zonder hun eigen gezin een ontspannende, verfrissende tijd kunnen hebben. Er zit echter een waardevolle les voor ons in de liefdevolle relatie van de profeet met zijn gezin. In augustus 1838 schreef hij, dat hij vanwege ‘vele recente vermoeienissen en zware verplichtingen’ drie dagen thuis bleef bij zijn gezin om ‘op krachten te komen’ (*History of the Church*, deel 3, blz. 55). Zijn succes als echtgenoot, vader, zoon en broer was essentieel voor zijn succes als profeet.

In onze materialistische wereld met haar hectische tempo en voortdurende tijdsdruk is het gemakkelijk om misleid te worden en niet meer duidelijk te zien wat het belangrijkste is. Maar de profeet Joseph leert ons telkens weer dat ons gezin het enige is wat echt belangrijk is in dit leven, want in het gezin kan echte vreugde gevonden worden en kunnen de grootste diensten verleend worden.

Joseph Smiths prestaties en de grootheid van zijn karakter kunnen een voorbeeld voor ons allen zijn. Maar een uniek aspect van zijn grootheid – een aspect dat ook grootheid in ons kan teweegbrengen als we zijn voorbeeld nastreven – komt het best tot uitdrukking in de eenvoudige, vaak herhaalde uitspraak in dagboek van de profeet: ‘Ik was bij mijn gezin’ (*History of the Church*, deel 4, blz. 550). □

Brent L. Top is wetenschappelijk hoofdmedewerker kerkgeschiedenis en kerkleer aan de Brigham Young University in Provo (Utah).

CHRISTUS

ZIJN GEBOORTE EN BEDIENING

Houtgravures van Gustave Doré

'En zie, de ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was' (Matteüs 2:9).

'En [de herders] gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in de kribbe' (Lucas 2:16).

De gebeurtenissen uit het leven van Christus zijn op levendige wijze uitgebeeld in de illustraties van de Fransman Gustave Doré (1832–1883). Deze scènes uit het leven van de Heiland maken deel uit van de 241 illustraties die Doré van het Oude en Nieuwe Testament heeft gemaakt.

Doré's Bijbel is belangrijk in de geschiedenis van religieuze illustraties. De meeste oude meesters hebben Bijbelse scènes vanuit hun eigen culturele achtergrond geschilderd, alsof de gebeurtenissen in hun eigen land en tijd plaatsvonden. Maar Doré volgde deze traditionele benadering niet. In plaats daarvan onderzocht hij, met behulp van de bronnen die hem ter beschikking stonden, de cultuur, manier van kleden, planten, dieren, architectuur, en landschappen van de Bijbel en probeerde deze zo getrouw mogelijk weer te geven.

Doré koos niet alleen indrukwekkende, grootse gebeurtenissen – maar ook rustige, intieme momenten. En hij legde er getrouwheid en gevoel in, hij liet de verhalen tot leven komen.

De techniek die Doré gebruikte was houtsnijden, een gebruikelijk procédé in de 19de eeuw voor het kopiëren van illustraties uit boeken. Allereerst schetste de kunstenaar de scène op een blok hout. Vervolgens maakte een graveur in hetzelfde houtblok een aantal inkepingen – van verschillende diepte en breedte – en reproduceerde zo het ontwerp van de kunstenaar. (Onderaan Doré's illustraties staan altijd twee namen – zijn eigen naam en die van de graveur.) Daarna werd er door een proces dat galvanocaustiek genoemd wordt, een metalen plaat gemaakt van het originele houtblok. Daardoor kon de illustratie keer op keer gekopieerd worden zonder dat het origineel aan slijtage onderhevig werd. Ten slotte werd de metalen plaat met inkt ingesmeerd en de afbeelding werd op papier gedrukt.

Doré's Bijbel verscheen voor het eerst in 1865. De scènes in deze uitgave van *De Ster* zijn uit de uitgave van 1866. In een latere uitgave zullen we nog meer van Doré's illustraties afbeelden die de hoogtepunten uit de laatste week van Christus belichten.

‘En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, waar Hij zat te midden der leraren, terwijl hij naar hen hoorde en hun vragen stelde. Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en zijn antwoorden’ (Lucas 2:46-47).

‘Er kwam een vrouw uit Samaria om water te putten. Jezus zeide tot haar: (...) Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid’ (Johannes 4:7, 13-14).

‘En in zijn vaderstad gekomen, leerde Hij hen in hun synagoge, zodat zij versteld stonden en zeiden: Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krachten? Is dit niet de zoon van de timmerman?’ (Matteüs 13:54-55).

'En er stond een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep. Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan? En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil' (Marcus 4:37-39).

'En vele scharen kwamen bij Hem, die lammen, kreupelen, blinden, stommen en vele anderen bij zich hadden, en zij legden die aan zijn voeten neer. En Hij genas hen' (Matteüs 15:30).

'Maar Jezus vatte Jairus dochter bij 'haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op! En haar geest keerde terug en zij stond dadelijk op' (Lucas 8:54-55).

Jezus [nam] Petrus en Jakobus en zijn broeder Johannes (...) een hoge berg op, in de eenzaamheid. En zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zon (...). En zie, hun verschenen Mozes en Elia, die met Hem sprak' (Matteüs 17:1-3).

Hij [kwam] in een zeker dorp. En een vrouw, Marta geheten, ontving Hem in haar huis. En deze had een zuster, genaamd Maria, die, aan de voeten des Heren gezeten, naar zijn woord luisterde' (Lucas 10:38-39).

En zij brachten de kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken; doch de discipelen bestrafden hen. Toen Jezus dat zag, nam Hij het zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods' (Marcus 10:13-14). □

KERSTMIS IN VIETNAM

John L. Meisenbach

Ieder jaar, wanneer we de kerststal en de andere versieringen uit de kast halen, voel ik bij ons thuis de kerstseer. En iedere keer dat we de kerstengel zijn plekje geven, moet ik aan iets denken dat aan het andere eind van de wereld is gebeurd.

Het was op 22 december 1970. Ik was in het oerwoud vlakbij het plaatsje Song Be in Zuid-Vietnam. We hoorden de helikopters aankomen die de voorraden brachten. We maakten de landingszone gereed en wachtten op onze voorraden: op voedsel, water, munitie, maar vooral op brieven en pakjes van thuis.

Ik zag erop toe dat de mannen die onder mijn bevel stonden, hun rantsoenen en hun post van thuis kregen. Daarna nam ik wat tijd om mijn eigen brieven te lezen. Mijn gedachten dwaalden af en ik maakte me over alles en nog wat zorgen terwijl ik de brieven las – sommige waren al meer dan vier weken geleden gepost. Ik was nu 335 dagen in Vietnam, de meeste daarvan had ik in de vuurlinie door-

gebracht. Ik was verbitterd en gefrustreerd over het leven. Daar zat ik dan – drie dagen voor kerst – en het enige waar ik aan dacht, was het feit dat ik nog maar 29 dagen overhad, dan zat mijn tijd erop en mocht ik naar huis. Ik hoopte dat mijn laatste missie goed zou gaan en dat ik mijn taken en mijn mannen goed kon overdragen. Ik hoopte ook dat de officier die mij zou vervangen, de beste was die mijn mannen konden krijgen.

Ik had niet stilgestaan bij Kerstmis of de geboorte van mijn Heiland, tot dat ik het pakje met de mooie witte engel erin opende. Hij was ongeveer 30 cm groot, gekleed in witte kleren, had goudkleurig haar, en stond op een speeldoes. Ik zette hem op een omgekeerde munitiekist en begon de brief van mijn lieve moeder te lezen.

In haar eigen woorden vertelde ze me het verhaal van de geboorte van onze Heiland en gaf een eenvoudig, maar mooi getuigenis. Ik voelde me geestelijk opgebouwd. Mijn moeder had me het kerstverhaal keer op keer verteld toen ik nog een kind was, maar nog nooit had ik de geest van Christus zo dicht bij me gevoeld.

Ik keek op van mijn brief en zag dat sommige mannen naar de witte engel keken. Ik wond de speeldoes op en niemand zei een woord toen de melodie 'Heilige Nacht, Stille Nacht' in mijn tent klonk. De kerstengel riep bij ons allen speciale gevoelens op. Sommigen huilden en uitten hun gevoelens. Allen werden we door de geest van Christus geraakt.

Toen ik aan het inpakken was en me klaar maakte om naar huis te gaan, pakte ik de engel voorzichtig in en stopte hem in mijn rugzak. Ik dacht aan thuis, aan de familie, en andere dierbaren. Maar bovenal dacht ik aan Jezus en aan alles wat Hij voor mij had gedaan. □

FOTOGRAF: GRAIG DIMOND

Van het gebiedspresidium

WIJ ZULLEN HEN HIERMEE BEPROEVEN

Enkele maanden geleden maakte ik kennis met iemand die nog maar pas lid is. Hoewel nog in haar tienerjaren had ze veel talent en een sterk getuigenis. Er lag een prachtige toekomst voor haar. Ze was vol enthousiasme en dankbaarheid voor wat ze in het evangelie had gevonden. Onlangs sprak ik haar weer. Ze vertelde me dat ze zware beproevingen had ondergaan en dat ze nu niet meer zo stevig in haar schoenen stond. We hadden het over beproevingen en beproefd worden — dat ze een onontkoombaar deel uitmaken van dit leven en noodzakelijk zijn voor onze vooruitgang.

Uit de Schriften blijkt dat wij allen op de hoogte waren van de moeilijkheden die dit sterfelijk leven met zich mee zou brengen, en dat wij dat aanvaardden. De Heer wil dat we er wat goeds mee doen, dat we ervan leren en door de ervaring sterker worden. Onze houding ten aanzien van de beproevingen die wij krijgen is belangrijk om ze met succes te kunnen doorstaan. We kunnen veel over een dergelijke houding leren uit het boek Job.

Job was een man die 'vroom en oprecht, godvrezend en wijkende van het kwaad' was. En hij had veel succes in zaken en in zijn gezinsleven. In de Hebreeuwse wereld was men over het algemeen de mening toegedaan dat een welvarend man bij God in de gunst stond — dat alleen de onrechtvaardigen beproevingen en tegenspoed kregen. Maar Job kreeg beproevingen. Een voor een werden hem de uiterlijke indicaties van zijn succes afgenomen: zijn runderen, ezels, kamelen en dienstknechten. Uiteindelijk verloor hij zelfs zijn kinderen. Job begreep dat de Heer de macht had om hem zijn materiële bezittingen af te nemen, en hij bleef de Heer loven. Zijn vrouw dacht er heel anders over. 'Volhardt gij nog in uw vroomheid?

Ouderling Dennis B. Neuenschwander, eerste raadgever in het gebiedspresidium.

Zeg God vaarwel en sterf', zei zij (Job 2:9).

We moeten niet denken dat Job zijn beproevingen met gemak doorstond. Voor hem waren het echte beproevingen en tegenspoed. Job verrichtte veel zelfonderzoek om vast te stellen waarom de Heer hem al die beproevingen gaf. Jobs drie vrienden waren niet bepaald behulpzaam toen zij Job eraan herinnerden dat hij, volgens de Hebreeuwse denkwijze, gezondigd had en daarom op de een of andere manier de toorn en oordelen van God verdiend had. Hoe zal Job zich gevoeld hebben toen hij zijn vrienden dat hoorde zeggen? Er was geen mededogen, geen medelijden, geen verlangen om samen een zware last te dragen.

Job doet enorm zijn best om voorbij de tijd van beproeving te zien naar een zonniger toekomst. Hij wil het doel van het leven niet uit het oog verliezen. 'Zo werden mij maanden van ellende toebedeeld, en nachten van moeite mij beschoren. Als ik ga slapen, denk ik: Wanneer zal ik opstaan? Maar de avond rekt zich, en zo word ik zat van woelen tot de schemering.' (Job 7:3-4.) In Job zien wij een man die gekweld is en die niet voortdurend standvastig is wan-

neer met vreselijke tegenspoed geconfronteerd. Hij is een man die zich dingen afvraagt en die naar antwoorden en begrip zoekt. Als we hier een man zien die soms niet blij is met de Heer omdat Hij dergelijke beproevingen toelaat, dan zien we ook een man die glimpen opvangt van de eeuwige orde. Wij kunnen weliswaar tijden van grote beproeving doormaken, maar we moeten nooit de hoop opgeven. Job begrijpt:

'Mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden. Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik [van]uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde; mijn nieren in mijn binnenste vermachten van verlangen' (Job 19:25-27).

Job voelde hoe geïsoleerd hij was van God en de mensen om hem heen. Hij voelde zich een vreemde voor zijn broeders, kennissen, familieleden en vrienden. Hij riep, maar niemand antwoordde. Hij werd veracht en verafschuwde door hen die hem hadden moeten steunen. Job is in zijn verschrikkelijke isolatie op zichzelf en op God aangewezen. Hij zal vervolgens kracht vinden en er als een beter man uitkomen; niet alleen tegenover zichzelf en anderen door wat hij heeft geleerd, maar ook tegenover God door wat hij heeft geleden en het begrip dat hij heeft gekregen.

'Zie, ga ik naar het oosten, Hij is er niet; en naar het westen, ik bespeur Hem niet; werkt Hij in het noorden, ik aanschouw Hem niet. Want Hij weet, hoe mijn wandel is; toetste Hij mij, ik kwam als goud te voorschijn. Mijn voet bleef vast in zijn spoor, ik hield zijn weg zonder af te buigen; het gebod zijner lippen deed ik niet wijken, in mijn binnenste verborg ik de woorden van mijn mond.' (Job 23:8-12.) Later spreekt de Heer tot Job en laat Hem zijn

macht voelen: 'Gord nu als een man uw lendenen, dan wil Ik u ondervragen, opdat gij Mij onderricht. Waar waart gij, toen Ik de aarde grondvestte? Vertel het, indien gij inzicht hebt!' (Job 38:3-4.)

Nu leert Job misschien wel de belangrijkste les. God staat boven alles, Hij omvat alles, Hij heeft alles geschapen, en hoewel de situatie hopeloos gekeken mag hebben had de Heer de hele tijd zijn hand op Jobs schouder gehouden. Job kwam inderdaad als goud uit deze beproeving.

Wat kunnen we leren uit de manier waarop Job zijn beproevingen tegemoet trad? Job was ondanks alles wat hij verloor in staat om een gevoel van eigenwaarde te houden. Hij wist dat zijn beproevingen niet het gevolg waren van zijn vermeende ongerechtigheid. Aan het eind van het gesprek met het pasgedoopte meisje, zei zij gerustgesteld: 'Dus u vindt mij niet slecht?' Het antwoord was een duidelijk 'nee'. Hoewel Job de redenen voor zijn moeilijkheden niet begreep, behield hij zijn geloof in God. Ten derde leren we dat er tijden kunnen zijn dat we het gevoel hebben alleen voor onze moeilijkheden te staan en op onze eigen geloofsreserves te moeten vertrouwen. Ten laatste moeten we tot het einde volharden om alle zegeningen van de Heer te ontvangen.

Beproevingen, tegenspoed, moeilijkheden en problemen maken deel uit van ons sterfelijk bestaan. Moge ons geloof in God en in onszelf ons door onze moeilijkheden heen helpen en ons er, net als Job, als goud uit laten komen.<

Van de gebiedsvertegenwoordigsters van de algemene besturen

MOETEN WE NU ALTIJD DOEN WAT WE ZELF WILLEN?

Zo luidt de titel van een satirisch boek dat Russische auteurs na de perestrojka en het begin van het hervormingsbeleid hebben uitgegeven. Op de binnenzijde van de omslag staat verder: 'Niets tegen het hervormingsbeleid, hoe sterk is er tenslotte niet naar verlangd! ... Maar wat doe je met de verkregen vrije tijd wanneer je niet meer de halve dag in de rij staat? Hoe lang zullen zakelijke vergaderingen duren wanneer alles uitvoerig besproken in plaats van kortaf en bars bevelen wordt? Betekent zelfbestemming dan dat wij nu altijd moeten doen wat we zelf willen?'

Die nogal ongebruikelijke combinatie van de woorden 'moeten doen' en 'willen' heeft mij aan het denken gezet. 'Moeten doen' heeft te maken met dingen die men niet wil doen. 'Willen', daarentegen, heeft met wil en keuzevrijheid te maken. Dwang, onderdrukking van de vrije wil en beschikking door anderen zou daarvan het tegengestelde zijn.

Een tijd geleden hebben jongelui zich tijdens een discussie uitgelaten over die beschikking door anderen en over het gebruik van de vrije wil. Juist jongelui voelen vaak dat 'moeten doen' als druk van de zijde van ouders, leerkrachten, kerkleiders of volwassenden in het algemeen. Zij zouden liever doen wat ze zelf willen, en zijn ook

Zuster Helen Ringger

bereid de prijs voor hun beslissing te betalen. Maar is het te betalen leergeld voor een misschien te snel en alleen genomen beslissing vaak niet te hoog? Dat geldt zowel voor de jeugd als voor de oudere generatie. Een van de beslist vele bewegredenen waarom wij zo handelen, kan de reden zijn die Horatius heeft verwoord: 'Waarom uit valschaamte het liever mis hebben dan leren?' Deze vraag is vooral van toepassing op mensen die zich eenvoudig niets laten zeggen. Een andere reden kan zijn dat men zichzelf en anderen bewijzen moet het niet van raad van anderen te moeten hebben.

Wij leren in de kerk het beginsel van de vrije wil. Vaak zien wij echter niet in dat wij niet volkomen vrij zijn, hoewel alle mensen met een vrije wil, en de wens om die te gebruiken, op de wereld is gekomen. Er is een verschil tussen de vrije wil en volledige vrijheid. Vrijheid kan nooit onbegrensd zijn. Voor ons eindigt zij waar zij mij

en anderen schaadt. Velen denken dat zij vrij zijn, omdat zij doen wat zij willen. Ze merken dan niet dat ze een individuele dictatuur met zich mee dragen. Het is die zelf opgelegde dwang die onze wil dan stuurt en ons ertoe aanzet dingen te doen die wij eigenlijk helemaal niet willen, die vaak het tegengestelde zijn van onze innerlijke overtuiging. Vrijheid moet aangeleerd worden en vereist veel eigen verantwoording. Ze kan alleen door kennis, begrip, wijsheid, liefde, en in samenwerking met anderen verkregen worden. Kan men ouders verwijten dat zij de verantwoording voor hun kinderen op zich nemen, zolang die kinderen niet geleerd hebben verstandig met hun vrijheid om te gaan? Kinderen moeten langzaam en voorzichtig vrijheid aangeleerd krijgen, en kinderen zowel als volwassenen moeten in de gelegenheid gesteld worden om eigen ervaringen op te doen en fouten te maken. Het blijft onze taak om hen op de consequenties van hun handelwijze te attenderen. De weg naar de vrijheid is smal en vaak moeilijk begaanbaar. Dat is ons de afgelopen drie jaar ook uit de politieke ontwikkelingen in Europa gebleken. Vrijheid krijgen is voor velen een te pijnlijk proces geworden.

Het is niet makkelijk om mensen voor wie wij ons verantwoordelijk voelen, die

weg allen af te laten leggen. De gulden middenweg vinden tussen tevel en te weinig is een dagelijkse uitdaging. Wij hebben grenzen nodig, en vooral kinderen en jongelui willen die hebben als een soort zelfbescherming. Verzoeken als 'Zeg eens wat ik moet doen', of 'Wat zou u in mijn situatie doen', moet je serieus nemen. In een gesprek onder vier ogen en bij zorgvuldig luisteren kan men uit een schijnbare gebondenheid aan iemand een verbondenheid ontstaan die voor alle partijen goed is.

Het is inderdaad zo dat de mens in onzekere situaties de titel van het aan het begin genoemde boek als een last ervaart: het 'moeten doen wat we zelf willen'. De vrijheidsdrang en het gebruik van de vrije wil door de jonge generatie is begrijpelijk, en wij stemmen er dan ook mee in. Maar het moet hun en ons allen duidelijk worden wat vrijheid is en hoe je die verkrijgt.

Dietrich Bonhoeffer, die tijdens de Tweede Wereldoorlog wegens zijn christelijke overtuiging onder onwaardige omstandigheden in onvrijheid moest leven, definieert vrijheid als volgt: 'Als je erop uit trekt om de vrijheid te zoeken, leer dan vooral discipline van gevoelens van je ziel, zodat je begeerten en ledematen je niet nu eens hierheen en dan weer daarheen brengen. Je geest en je leven moeten rein zijn, geheel aan jou onderworpen en gehoorzaam in het nastreven van het doel dat je gesteld hebt. Niemand kan achter het geheim van de vrijheid komen zonder discipline.' Uit de Schriften leren wij:

'Maar ziet toe, dat deze bevoegdheid van u niet tot aanstoot voor de zwakken worde.' (1 Korintiërs 8:9.)
'[Handelt] als vrijen en niet als mannen, die de vrijheid misbruiken tot dekmantel voor hun kwaadwilligheid, maar als dienaren Gods.' (Zie 1 Petrus 2:16.)

'Maar wie zich verdiept in de volmaakte wet, die der vrijheid, en daarbij blijft, niet als een vergeetachtige hoorder, doch als een werkelijk dader, die zal zalig zijn in zijn doen.' (Jakobus 1:25.)

Als we de vrije wil en onze eigen vrijheid zo opvatten en ernaar leven, kan de kloof tussen het moeten en het willen langzamerhand overbrugd worden. Daarvoor vraag ik voor ons allen de zegen van onze Hemelse Vader.<

NIEMAND

KAN

ZONDER

DISCIPLINE

ACHTER

HET GEHEIM

VAN DE

VRIJHEID

KOMEN

BELEID EN MEDEDELINGEN

Jonge-vrouwen

U behoort de JV-activiteiten te plannen met een doel voor ogen en die te baseren op de beginselen die in de zondagse lessen worden onderwezen, en op de waarden voor jonge vrouwen. Deze activiteiten behoren de jonge vrouwen in de gelegenheid te stellen hun getuigenis te sterken, hun talenten en leiderscapaciteiten te ontwikkelen, anderen te dienen en vriendschap te sluiten met anderen die dezelfde normen aangehangen. Door middel van deze activiteiten kunnen de meisjes hun vriendinnen die niet tot de kerk behoren, kennis laten maken met het evangelie. Ring- en wijkactiviteiten behoren elkaar aan te vullen, niet met elkaar te wedijveren. Activiteiten waarbij het gezin in het middelpunt staat verdienen aanmoediging.

Handboek jonge-vrouwen, blz. 7

Zondagsschool

Voor aanvang van de wekelijkse zondagsschoolklassen wordt een opening van tien minuten gehouden. Zowel de bisschop als het zondagsschoolpresidium zitten op het podium. De bisschop presideert en het zondagsschoolpresidium leidt.

De opening bestaat uit een welkomstwoord door een lid van het zondagsschoolpresidium, een openingslied, een gebed, en een zangperiode. Daarna volgt de splitsing in klassen.

Het lid van het zondagsschoolpresidium dat de leiding heeft, kan kort bekendmakingen doen die de zondagsschool betreffen. Algemene wijkbekendmakingen worden gedrukt in het wijkbulletin, of door de bisschop gedaan in de avondmaalsdienst.

Het is belangrijk dat de opening op tijd begint en eindigt. De leden gaan na de opening snel naar hun klas.

De jeugdwerkkinderen wonen de opening van de zondagsschool bij.

Handboek zondagsschool, blz. 7

NIEUWE TEMPELS AANGEKONDIGD TIJDENS OKTOBERCONFERENTIE

Veranderingen in Presiderende Bisschap en andere organisaties

SALT LAKE CITY — Op de zaterdag van de 162e halfjaarlijkse algemene conferentie van de kerk heeft het Eerste Presidium plannen voor drie nieuwe tempels aangekondigd, alsmede de roeping van twee nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig, en nieuwe raadgevers in de Presiderende Bisschap.

Bovendien werd de ouderlingen **Marion D. Hanks** en **Robert L. Backman** van het Eerste Quorum der Zeventig een emeritaat verleend en werden zes leden van het Tweede Quorum der Zeventig wegens voleindiging van hun vijf jaar durende taak ontheven.

Het Eerste Presidium heeft ook wijzigingen aangekondigd in de algemene presidiums van de organisatie van de zondagsschool en de jonge-mannen, en twee nieuwe leden van het presidium van de Quorums der Zeventig, wiens roeping al eerder was aangekondigd, werden ter steunverlening voorgesteld.

Details van de aankondigingen:

Er zijn bouwplaatsen gekozen voor de bouw van nieuwe tempels in **Hong Kong**, **Connecticut** en **Utah County**. De tempel in Connecticut is bestemd voor gebruik door de leden in de Nieuw-Engelandstaten en de staat New York, en de tempel in Utah County zal de bezoekersdruk op de Provo-

tempel verlichten, omdat het bezoekerstal van die tempel de capaciteit overschreden heeft. Er is nog niet aangekondigd waar de bouwgrond voor de nieuwe tempel in Utah County zich precies bevindt.

Bisschop Henry B. Eyring en **bisschop Glenn L. Pace**, die respectievelijk als eerste en tweede raadgever in de Presiderende Bisschap werkzaam waren, zijn geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Onlangs was al aangekondigd dat bisschop Eyring was aangewezen als commissaris van de kerkelijke onderwijsinstellingen. Hij zal die functie blijven bekleden.

H. David Burton uit Salt Lake City is geroepen als eerste raadgever van presiderende bisschop Robert D. Hales, en **Richard C. Edgley** uit Centerville (Utah) is

geroepen als tweede raadgever.

Ouderling Charles Didier en **ouderling L. Aldin Porter** werden gesteund als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Zij volgen ouderling Hanks en ouderling Backman op.

De volgende broeders zijn wegens het voleindigen van hun functietermijn als lid van het Tweede Quorum der Zeventig ontheven: **ouderling George R. Hill III**, **ouderling John R. Lasater**, **ouderling Douglas J. Martin**, **ouderling Glenn L. Rudd**, **ouderling Douglas H. Smith**, en **ouderling Lynn A. Sorensen**.

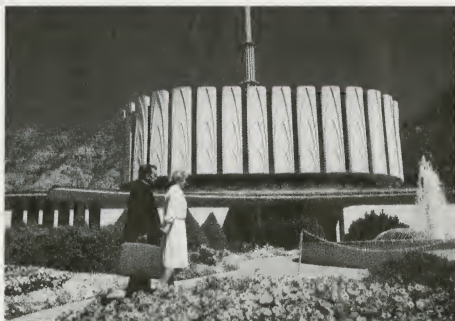
Als lid van het algemeen presidium van de zondagsschool zijn ontheven: **ouderling Hugh W. Pinnock** (president), **ouderling Hartman Rector jr.** (eerste raadgever), en **ouderling Clin-**

ton L. Cutler (tweede raadgever). **Ouderling Merlin R. Lybbert** is geroepen als algemeen president van de zondagsschool, met **ouderling Cutler** als eerste raadgever en **ouderling Ronald E. Poelman** als tweede raadgever.

Als lid van het algemeen presidium jonge-mannen zijn ontheven de **ouderlingen Robert K. Dellenbach** (eerste raadgever) en **Stephen D. Naudauld** (tweede raadgever). Geroepen om de algemeen president jonge-mannen, **Jack H. Goasland**, terzijde te staan, zijn **ouderling Naudauld** (eerste raadgever) en **ouderling L. Lionel Kendrick**, tweede raadgever.

De algemene presidiums van de zondagsschool- en de jonge-mannenorganisatie bestaan uit leden van de Quorums der Zeventig.

Een volledig verslag van de conferentie, en van de algemene zustersvergadering die op 26 September in Salt Lake City gehouden is, zal in het januarinummer van *De Ster* verschijnen. <

De Provo-tempel.

AMSTERDAM HUILT!

'Zie de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.'

(Openbaring 21:3-4.)

Op 4 oktober veranderde het leven van een aantal Amsterdamse leden op slag. In één afschuwelijk ogenblik [toen een neerstortend vliegtuig in de Bijlmer de flatgebouwen Groeneveen en Kruitberg raakte - red.] verloor de familie Addo drie kinderen, en de familie Truideman twee! De familie Shiamatey kwam er met de schrik en lichte verwondingen vanaf. Alle drie gezinnen verloren daarnaast hun woning en alles wat er in was.

Onder leiding van de bisschop werden er troostende en helpende broeders en zusters afgevaardigd. Maar hier is eigenlijk de Meester de voornaamste Bron van kracht.

Op 11 oktober herdacht de wijk Amsterdam alle slachtoffers van de ramp in de avondmaalsdienst, maar in het bijzonder: Cynthia (11), Maybel (8) en Marcus (4); en Guillermo (16) en Graciella (14).

Op 16 oktober begeleidden velen op de Oosterbegraafplaats Cynthia, Maybel en Marcus naar hun laatste rustplaats op aarde. Op 22 oktober zouden Guillermo en Graciella diezelfde weg gaan.

De grote belangstelling van leden door geheel Nederland en van vele Amsterdammers uit alle lagen van de bevolking was hartverwarmend.

Wij zijn zo dankbaar dat wij door het zoenbloed van Jezus Christus en door hedendaagse openbaring mogen weten dat deze kinderen veilig zijn en dat hun ouders bij getrouwheid ze eens zullen terugkrijgen om ze in volmaaktheid verder te zien opgroeien tot dienstknechten en dienstmaagden van onze Meester.<

Zuster A.A. de Bruijn, Wijk Amsterdam

OPEN DAGEN LONDEN-TEMPEL

EN AANKONDIGING TWEEDE ENGELSE TEMPEL VOOR DE HEILIGEN
IN 20 NOORDENGELSE, SCHOTSE EN IERSE RINGEN

Bert Niessink

Het lag er nog: Albion, het witte eiland, dat na een korte overtocht uit zee opdoemde, en waarvan veel Nederlandse en Belgische heiligen in de loop der jaren zijn gaan houden, omdat zij in het grijze verleden daar naar het huis van de Heer gingen. De weg naar de tempel is bekend:

Vanaf Dover neemt men achtereenvolgens de A2, A249, M20, M26, M25, bij Godstone, hoe toepasselijk, de snelweg af — nu is het niet ver meer —, langs Edenbrook, het huis waar zoveel leden van de kerk de nacht doorbrachten voordat het gastenverblijf op het tempelterrein

zelf in gebruik werd genomen, richting East-Grinstead. En dan staat daar de Londen-tempel. Wie heeft er niet op z'n minst kippevel gekregen bij de eerste aanblik van dit markante en majestueuze gebouw, dat zich thuis lijkt te voelen in het Zuidengelse landschap? Wie herinnert zich

niet de hartverwarmende Britse vriendelijkheid en gastvrijheid, die onder de tempelwerkers zo manifest aanwezig was, waardoor iedereen zich op zijn gemak voelde?

Wij hadden de hobbellige overtocht gewaagd — het Nauw van Calais lag over-

Een kunstwerk op zich: de nieuwe celestiale zaal (zie blz. 8).

hoop — om ons op de hoogte te stellen van de veranderingen die het gebouw heeft ondergaan sinds het op 31 maart 1990 dichtging voor een uitgebreide renovatie, die noodzakelijk was geworden omdat de kankerverwekkende asbest uit het hele gebouw verwijderd moest worden.

Wij waren niet de enige nieuwsgierigen. Tijdens de open dagen in oktober waren er uitzonderlijk veel bezoekers. Een paar voorbeelden: op donderdag 8 oktober, de eerste open dag, werden 6.500 bezoekers rondgeleid door het gebouw, op vrijdag 8.500 en op zaterdag kwamen er 10.000 belangstellenden. Uiteindelijk werd het bezoekertal alleen nog maar hoger...

De rondleiding begon in een tent die voor de tempel was opgesteld, waarin men aan de hand van illustraties een uitleg van de functie van de tempel kreeg. Daarna betrad men aan de voorkant de tempel. Allereerst ging de rondgang naar het souterrain, door de wasserette, de eetzaal in. Wat direct opvalt is dat het rolluik is verdwenen. Daarvoor in de plaats is een vitrine gekomen waarlangs men kan lopen en een keuze kan doen uit de etenswaren, die op gemakkelijk bereikbare wijze zijn opgesteld, zoals men dat gewend is in een zelfbedieningsrestaurant. De ronde tafeltjes zijn vervangen door rechthoekige, in rijen opgesteld; de stoelen hebben een zachtblauwe bekleding. Er is plaats voor ongeveer 80 bezoekers. Van de eetzaal ging het naar de comfortabele wachtruimte voor de jongeren die betrokken zijn bij het dopen voor de doden. Vervolgens liepen

wij langs de kinderkamer, smaakvol en warm ingericht. Wat opvalt is het forse, houten hobbelpaard dat, zoveel is zeker, in de komende jaren door heel wat kleintjes zal worden bereden. Via de bevestigingskamer en de doopregistratie kwamen wij terecht bij de altijd indrukwekkende doopvont, gedragen door twaalf runderen, die de stammen van Israël symboliseren. Daarna liepen we de trap op naar de begane grond. Waar eens de kapel was, is nu de administratie. De kapel is verplaatst naar de ruimte onderaan de trap die naar het auditorium leidde, bij de kledingbalie (die op haar beurt weer is verplaatst naar de voorkant van de tempel - daar waar u vroeger aangaf hoeveel diensten u die dag wilde bijwonen). De verdieping waarop zich het auditorium en de celestiale zaal bevonden, is in twee verdiepingen gesplitst - het mezzanine balkon is verdwenen. Op de bovenste verdieping bevinden zich vier begiftigingszalen. Elke zaal biedt plaats aan 72 personen. En dan komt men in de celestiale zaal. Let wel: die ligt dus een verdieping hoger. Ik zou deze prachtige zaal kunnen beschrijven, ware het niet dat de biggaande foto veel meer zegt. Wel kan ik u melden dat de celestiale zaal in goudkleurige tinten is uitgevoerd en dat het plafond een frescoschildering laat zien van een blauwe hemel met witte wolken. Op de verdieping onder de begiftigingszalen en de celestiale zaal zijn twee ruime verzegelkamers gekomen. Daarmee zijn er nu in totaal acht verzegelkamers.

Het vloeroppervlak van de tempel is met 440 m² toegenomen. Tevens is het verwarmings- en ventilatiesysteem geheel vernieuwd. 40 procent van het gebouw is nu voorzien van airconditioning. Met deze grootscheepse renovatie moet de Londen-tempel het tot in het millennium kunnen bolwerken. Een gegeven dat al tijdens de bouw in 1957 werd opgemerkt door een nietsvermoedende bouwvakker. Hij zei: 'Tjonge, er is zoveel staal en steen in dit gebouw gestopt dat het wel 1000 jaar mee kan!'

We vragen ons af wat hij gezegd zou hebben als hij begrepen had dat het gewijde werk dat binnen de muren van de tempel plaatsvindt duurzamer is dan staal en steen, ja, eeuwig zal standhouden.<

Naschrift: Tijdens de herinwijdingsdiensten op 18-20 oktober j.l. kondigde president Gordon B. Hinckley van het Eerste Presidium aan dat er een bouwplaats was aangewezen voor een tweede Engelse tempel, die de Preston-tempel zal heten. Een bouwdatum is nog niet bekend.

Tempelpresident Pullman en zijn vrouw: blij met de grote drukte.

De ene bus na de andere zoekt een parkeerplaats.

Zelfs de grasvelden moeten als parkeer ruimte dienen.

Iedere bezoeker, lid of niet-lid, wordt uitgebreid begroet.

EHBO: een goed voorbeeld van de perfecte organisatie.

Toevallige ontmoeting op de parkeerplaats. Ouderling Marvin Stigter: 'Wij hebben nu meer succes door de tempel.'

Dit plaatje wilden wij u niet onthouden: Edensbrook.

HET OPLEIDINGSINSTITUUT VOOR ZENDELINGEN IN ENGELAND

Coen Heijdemann

Het is zo langzamerhand bekend dat een lid dat op zending gaat, tegenwoordig vaak eerst een korte periode in een opleidingsinstituut voor zendelingen (MTC) doorbrengt. Al jaren is er een in Provo (Utah), maar wegens de grote afstand werden zendelingen uit Europa daar vaak niet heen gestuurd. Om dat op te vangen, werd ook in Europa zo'n instituut gesticht, en als lokatie werd het prachtige Manor House gekozen naast de Londen-tempel in Newchapel, bij Lingfield (Surrey, Engeland).

Het Manor House (huis van de oorspronkelijke eigenaar van het landgoed waarop de tempel gebouwd is) is in de zestiende eeuw gebouwd op de plaats waar sinds de elfde eeuw een boerderij gevestigd was. Sinds de bouw zijn er delen bijgebouwd, maar de oorspronkelijke architectonische kenmerken zoals de stenen vloeren, de eiken plafondbalken en de daksparen zijn behouden gebleven. De tuinarchitectuur is van de vooraanstaande Britse tuinarchitect Gertrude Jekyll. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was het landgoed in handen van het Britse leger, dat er luchtafweergeschut geplaatst had. Het huis liep lichte schade op door vijandig geschut. In 1953 werd het landgoed door de kerk gekocht van de bekende familie Pears.

Het prachtige Manor House, behuizing van het Europese opleidingsinstituut.

Hoewel de kerk het Manor House oorspronkelijk voor andere doeleinden bestemd had, wordt het sinds enkele jaren gebruikt voor de opleiding van zendelingen.

In principe gaan alle zendelingen uit Europa omstreken naar dit instituut alvorens het zendingsveld te betreden. Dat deze regel door de kerk ruim gezien wordt, mag blijken uit het feit dat er bijvoorbeeld ook zendelingen komen uit Pakistan, de Oekraïne en Afrika. Afgezien van Spaanse zendelingen wordt iedereen geacht hier de lessen in het Engels te volgen. En hoewel dit instituut er geen talenschool bij heeft, blijken de zendelingen die slechts een beperk-

te kennis van het Engels hebben hier toch veel van de taal te leren.

Sinds een aantal jaren wordt er voor het trainen en begeleiden van zendelingen gebruikt gemaakt van de *Lei-*

draad voor de zending, waarin de zending de belangrijkste methoden van het zendingswerk, zowel als communicatietechnieken enz. worden geleerd. Die leidraad vormt de belangrijkste basis

De zendelingen slapen in het gastenverblijf naast de tempel.

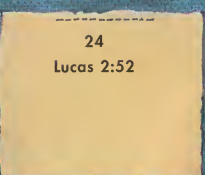
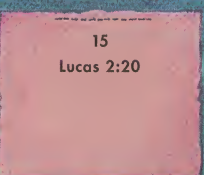
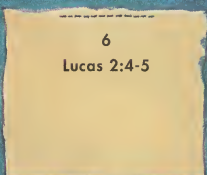
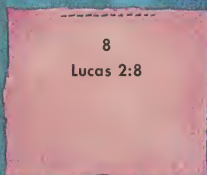
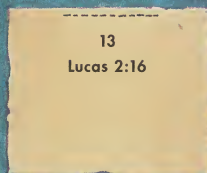
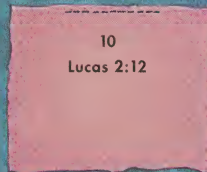
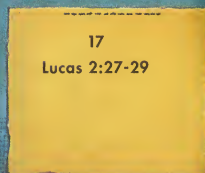
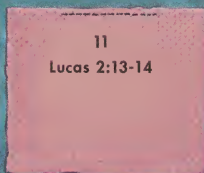
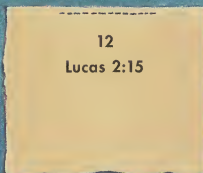
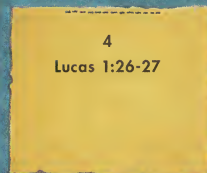
DE KINDERSTER

92E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

DECEMBER 1992

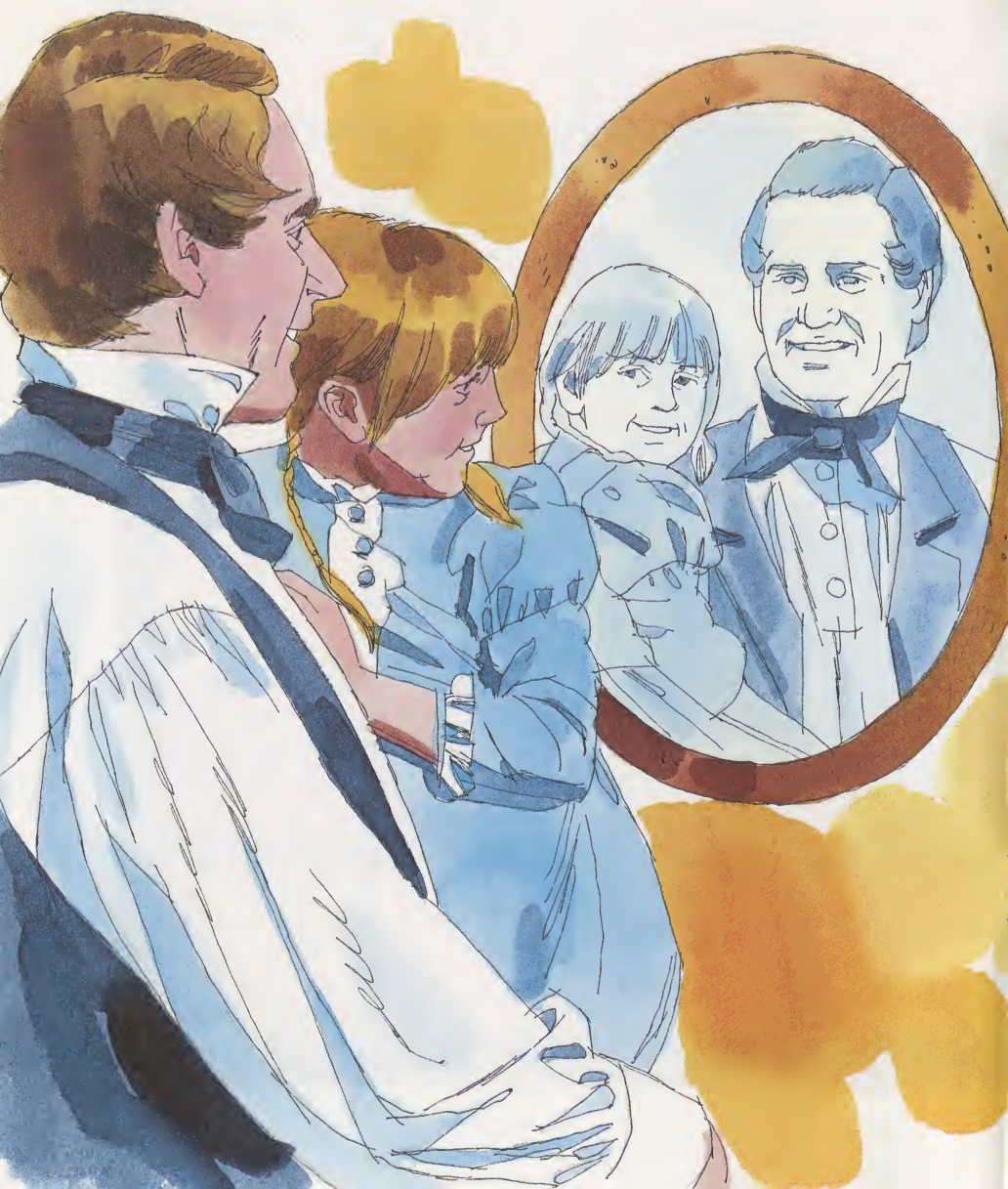

Adventskalender van het Nieuwe Testament

Geschreven en geïllustreerd door Shauna M. Kawasaki

De profeet Joseph Smith

Een kindervriend

Susan Arrington Madsen

Evaline Burdick was nog klein. Ze zat op de vloer van de blokhut van haar ouders in Kirtland (Ohio). Het was wasdag en er hingen kleren en beddegoed buiten aan de lijn te drogen. Ze speelde fijn terwijl haar moeder met de was bezig was.

Evaline zag hoe een lange, knappe man met rossig haar de veranda opkwam en de deur van hun blokhut opendeed. Hij begroette haar moeder en nam Evaline op zijn arm. Hij liep met haar door de kamer naar een grote spiegel. Ze keken beiden in de spiegel en glimlachten naar elkaar. Voorzichtig zette hij haar weer op de grond en vroeg waar haar vader was.

Toen de vriendelijke man weg was, riep Evaline's moeder haar en vertelde dat de man Joseph Smith was, een waar profeet van de Heer. Hij was een heel goede man! Evaline zou deze ervaring nooit vergeten.

De profeet Joseph Smith was gek op kinderen. Hij had het nooit te druk om even met jonge mensen te spelen, ze een complimentje te maken over iets wat ze hadden gedaan, of om wilde bloemen voor een meisje te plukken. Hij vond het 's winters heerlijk om met zijn eigen kinderen en hun vriendjes en vriendinnetjes over het ijs te glijden.

Joseph was altijd bereid kinderen in nood te helpen. Op een keer liepen Margarete

McIntire en haar broer Wallace in Nauvoo (Illinois) na een regenstorm naar huis. De grond was modderig en de twee kinderen kwamen erin vast te zitten. Omdat ze er niet uit konden komen, begonnen ze te huilen. Al snel keken ze op en zagen de profeet Joseph. Hij hielp ze naar een hoger gelegen stuk grond, veegde de modder van hun voeten, en pakte zijn zakdoek om hun tranen af te drogen. Hij sprak vriendelijk tegen ze en stuurde ze naar huis met een glimlach op hun gezicht.

Als er wagens vol volwassenen en kinderen van het platteland kwamen omdat er een kerkdienst was, liep Joseph ze tegemoet en begroette iedereen. Hij besteedde speciaal aandacht aan de kinderen, nam ze elk bij de hand en gaf hun zijn zegen.

Op een zekere dag toen Joseph bij iemand thuis de dienst leidde, werd een klein meisje moe en hongerig en begon te huilen. Joseph stopte een ogenblik met spreken en gebaarde het meisje bij hem te komen. Hij nam haar op schoot en troostte haar. Ze viel in slaap en Joseph kon verder gaan met de dienst.

In Nauvoo zag de profeet in 1843 een jongen, Jesse Smith, langs zijn

huis lopen. Hij riep de jongen en vroeg hem welk boek ze op school aan het lezen waren. Toen Jesse antwoordde: 'Het Boek van Mormon', was Joseph erg blij en nam hem mee naar binnen. Hij gaf hem een eigen exemplaar van het Boek van Mormon. De jongen koesterde deze schat de rest van zijn leven.

Joseph vond het heerlijk om honkbal te spelen met de jongens. Hij kon zo ver slaan dat als iemand achter de bal aanging, de anderen zeiden dat hij

zijn eten maar moest meenemen voor onderweg. Joseph lachte dan en ging verder met het spel.

De profeet Joseph leerde jonge mensen ook de vreugde van het dienen. Hij was een keer in Nauvoo samen met wat jongens aan het ballen. Toen ze moe begonnen te worden, stopte hij het spel, riep ze bij elkaar en zei: 'Laten we een blokhuut bouwen.' Zo gingen Joseph en de jongens op stap om een blokhuut voor een weduwe te bouwen.

Joseph begreep de woorden van Jezus toen Hij zei: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods' (Marcus 10:14). Joseph hield net als Jezus van kinderen. En de kinderen hielden van hem. □

Samuël vertelt over de baby Jezus

Eenvoudig ♩ = 96-104

1. Tot Sa - mu - el de La - ma - niet zei God dat, na vijf jaar, een
 2. Ver o - ver zee, in Bet - le - hem, kwam die be - lof - te uit toen

nacht zo licht als dag zou zijn, als Je - zus kwam op - aard'.
 Je - zus daar ge - bo - ren werd, en eng' - len zong - en luid.

Refrein
 Opgewekt ♩ = 138-144

Ho - san - na! Ho - san - na! Kom zing en wees nu blij. Ge -

bo - ren is nu on - ze Heer. Hij kwam voor jou en mij!

Tekst: naar Mabel Jones Gabbott (geb. 1910)

Muziek: Grietje Terburg Rowley (geb. 1927)

Oorspronkelijke titel: 'Christmas in Zarahemla,' © 1985

Mabel Jones Gabbott en Grietje Terburg Rowley. Dit liedje mag gekopieerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis.

Helaman 13:2-4, 14:2-4
 3 Nephi 1:9-15

'DEZE IS MIJN GELIEFDE ZOON'

'Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem' (3 Nephi 11:7).

Virginia Pearce

In de Schriften staat verscheidene keren dat onze Hemelse Vader zijn Zoon, Jezus Christus, introduceerde bij rechtvaardige mensen. Iedere keer noemde Hij Hem dan zijn 'Geliefde Zoon'. Deze woorden tonen ons hoezeer onze Hemelse Vader zijn Zoon liefheeft en eert. Hij is tevreden over Hem en weet wat Christus allemaal vrijwillig voor ons gedaan heeft. Jezus kwam naar de aarde als een klein baby'tje en werd in een stal geboren. Naarmate hij ouder werd, leerde hij door te studeren en de geboden te gehoorzamen. Toen zijn voorbereiding ten einde was, leerde Hij iedereen die wilde luisteren de geboden. Hij deed verzoening voor onze zonden, werd gekruisigd en stond op opdat wij allen het eeuwige leven kunnen beërven.

Onze Hemelse Vader respecteert en eert Jezus Christus en Hij heeft Hem lief. Naarmate we de Heiland beter gaan begrijpen en beter gaan beseffen wat Hij voor ons gedaan heeft, zullen wij Hem ook meer respecteren, eren en liefhebben.

Instructies

De plaat laat de keren zien dat onze Hemelse Vader zijn Zoon bij de mensen introduceerde. Knip hem uit langs de ononderbroken lijnen en onderstreep de woorden die onze Hemelse Vader heeft gezegd. Zet een cirkel om de woorden die iedere keer hetzelfde waren. Vouw het plaatje om langs de stippellijn zodat het rechtop kan blijven staan.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Richt vier vertellershoekjes in en laat in elk hoekje een jeugdwerkleidster een van de verhalen uit de Schriften vertellen waarnaar in de activiteit verwezen wordt. Laat de kinderen in kleine groepjes van leidster naar leidster lopen. Vraag ze goed op te letten en te proberen te ontdekken in welk opzicht de vier verhalen overeenkomen. Praat over wat de kinderen ontdekt hebben en besluit met je getuigenis over de goddelijkheid van Jezus Christus.

2. Schrijf de namen van een aantal kinderen op gekleurde kaartjes. Schrijf een aantal namen van de Heiland op witte kaartjes. Plak de witte kaartjes onder de stoelen en geef de gekleurde kaartjes aan de desbetreffende kinderen als ze binnenkomen. Vraag aan het begin van de participatieperiode degenen die een gekleurd kaartje hebben gekregen dit naar voren te brengen. Vraag hun of ze weten waarom hun ouders hun die naam hebben gegeven? Praat over het feit dat wij onze naam zijn. Noem de namen van de kinderen op. Doe dat met een verschillende intonatie in je stem, bijvoorbeeld opwinding, irritatie, liefde, boosheid, en respect. Laat de kinderen dan vertellen hoe ze zich bij de verschillende intonaties voelden. Besluit door de kinderen die een wit kaartje onder hun stoel hebben, dit naar voren te laten brengen. Bespreek hoe we eerbied kunnen tonen door de namen van onze Hemelse Vader en Jezus Christus met respect, eerbied, en liefde uit te spreken.

3. Verdeel de oudere kinderen in groepjes en geef ieder groepje een tekst: Matteüs 8:1-3; Matteüs 9:23-24; Marcus 3:2; Johannes 4:42; 3 Nephi 11:17. Laat elk groepje de volgende vragen beantwoorden: Toonden deze mensen respect en eerbied voor de Heiland? En hadden ze hem lief? Houd de verhalen voor de kleine kinderen eenvoudig. Gebruik plaatjes of het flanelbord en stel dezelfde vragen.

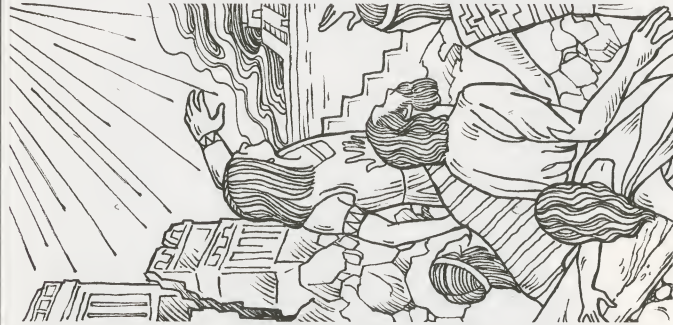
4. Laat de kinderen een jeugdwerkleedje zingen over de Heiland. Laat daarna de kinderen vertellen hoe het liedje hun geholpen heeft te begrijpen waarom we de Heiland respecteren, eren en liefhebben. □

Jezus werd in de Jordaan door Johannes de Doper gedoopt. Toen Hij uit het water kwam, werden de hemelen geopend en een stem zei: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb' (Matteüs 3:17).

Op zekere dag nam Jezus zijn discipelen Peter, Jakobus, en Johannes mee een hoge berg op. Een lichtende wolk overschaduwde hen: '(...) en zie een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!' (Matteüs 17:5).

De bewoners van Amerika wisten dat de Heiland gekruisigd was. Ze spraken hierover toen ze een stem hoorden die tot hun binnenste doordrong. De stem zei: 'Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt - hoort Hem!' (3 Nephi 11:7).

Joseph Smith wist niet bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Hij ging het bos in om te bidden. Toen hij bad, zag hij twee Personen boven hem in de lucht staan. Een van hen sprak tot hem en zei, terwijl Hij op de Ander wees: 'Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!' (Joseph Smith-Geschiedenis 1:17).

VROLIJK KERSTFEEST

Mary Riczo Hall

Vrolijk Kerstfeest, oma en opa, mijn twee lievelingszendingen!
Kusjes, Abby.

Abby onderstreepte het woord kusjes toen haar broer, Zac, de kamer binnenmarcheerde.

'Wat ben je aan het doen?' vroeg Zac terwijl hij over Abby's schouder gluurde.

'Ik ben mijn kerstkaart voor oma en opa aan het afmaken. Heb je de jouwe al af? Abby keek naar Zac terwijl hij een hand vol kleurpotloden op tafel legde. Zac schudde zijn hoofd. 'Ik wil eigenlijk geen kaart voor ze maken.'

'Waarom niet?' vroeg Abby verbaasd.

Zac haalde zijn schouder op. 'Ik weet het niet. Het voelt zo vreemd aan dat oma en opa niet komen met kerst. Ik mis de mooie verhalen die opa altijd vertelt en het is gewoon niet hetzelfde zonder oma's pompoentaart. Ieder jaar maakt ze die taart volgens haar eigen geheime recept.'

Abby knikte: 'Het is drie maanden geleden dat opa en oma op zending gingen. We hebben ze nog nooit zo lang niet gezien. Ik mis ze ook.'

'Ik heb altijd gedacht dat als mensen van je houden, ze niet zolang bij je weg willen gaan.'

Abby keek naar de vier rode gebreide sokken aan de schoorsteenmantel, de kerstakken rond de deurpost naar de keuken, en de gekleurde lichtjes in de kerstboom die helder schitterden. Plotseling viel haar oog op de kerststal die op een klein tafeltje in de hoek van de kamer stond. Ze bleef er naar kijken.

'Kom mee', zei Abby, terwijl ze Zac zachtjes aan zijn mouw trok. Ze nam hem mee naar het tafeltje. 'Vind je dit niet mooi?'

Abby pakte voorzichtig twee herders en drie kleine witte schapen uit de kerststal. Ze zette ze naast haar op de grond. 'Zac, stel je voor dat er geen engel aan de herders was verschenen om te vertellen dat Jezus was geboren.'

'Abby,' zei Zac een beetje verward, 'de kerststal is gewoon niet compleet zonder de herders en de schapen.'

'Je hebt gelijk,' zei Abby zachtjes. 'Laten we ze weer op hun plaats zetten.'

Ze drukte de herders in zijn hand. 'De herders wisten van Jezus af, omdat iemand hun erover verteld had. Maar,

Zac,' zei ze terwijl ze de herders dicht bij de stal zette, 'er zijn een hoop mensen die nog niets over Jezus gehoord hebben.'

Zac zei niets en ging met zijn vingers over het dak van de kerststal. 'En oma en opa proberen die mensen te vinden en hun over Hem te vertellen.'

'Ja, dat is zo. Denk je eens in wat een bijzondere tijd Kerst zal zijn voor die gezinnen nu oma en opa hun in het evangelie onderwijzen.'

'Toch mis ik ze', zei Zac bijna fluisterend.

'Ik mis ze ook,' zei Abby.

Zac pakte zijn potloden. 'Tot straks', zei hij.

'Wat ga je doen?' vroeg Abby.

'Ik moet een kerstkaart maken voor oma en opa.'

'Mag ik hem zien als hij af is?' riep Abby haar broer na, terwijl hij de kamer uitliep. Haar blik ging weer naar de kerststal. Ze glimlachte terwijl ze zachtjes de ster boven de stal aanraakte. 'Vrolijk kerstfeest, oma en opa.' □

KERSTCADEAUTJES

Cadeautjes die je zelf kunt maken

Jane K. Prieue

Een garenhouder

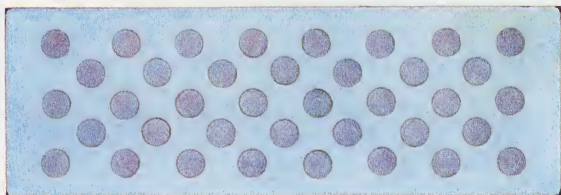
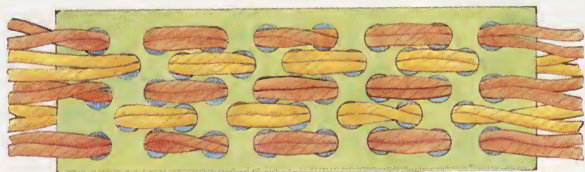
Als je vrienden hebt die van breien of haken houden, geef ze dan eens een houder cadeau waarin ze hun garen kunnen bewaren zonder dat het vuil wordt of in de knoop raakt. Voor dikke bollen garen heb je een wat groter plastic emmertje met deksel en hengsel nodig. Voor een streng dun garen kun je bijvoorbeeld een blik gebruiken waar tennisballen in hebben gezeten. Maak een gat in het deksel dat groot genoeg is om het garen makkelijk door te halen. Beschilder het emmertje of het blik, of doe er mooi papier of vilt omheen. Je kunt stukjes touw, knopen, kralen, of stukjes gekleurd papier gebruiken voor de afwerking. □

Boekelegger

Om een boekelegger te maken voor iemand heb je het volgende nodig: dun karton, een schaar, een prikpen, en twee kleuren stevig garen.

1. Plak het voorbeeld op het karton en knip het uit.
2. Maak met een prikpen op de aangegeven plaatsen gaatjes.
3. Knip vijf stukjes garen. Drie van de ene en twee van de andere kleur.
Maak ze zo lang als deze bladzijde is van boven tot onder.
4. Doe het garen dubbel en rijg het door de gaatjes zoals aangegeven staat.
5. Knip de uiteinden zo af, dat alle draden even lang zijn. □

EEN KERSTBOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM VOOR ALLE KINDEREN IN DE WERELD

Lang voordat de Heiland geboren werd, voorspelden verscheidene profeten uit het Boek van Mormon de komst van de Heer. Nephi, koning Benjamin en Alma waren verheugd toen zij leerden over de geboorte en bediening van de Heiland. Zij wisten dat Hij eeuwige vreugde voor deze wereld zou brengen.

Toen Christus in Betlehem geboren was, waren nog vele anderen verheugd dat de profetieën vanouds in vervulling waren gegaan. Sindsdien is kerst een tijd waarin ook ons de gelegenheid is gegeven om die gezegende gebeurtenis te herdenken en te vieren.

We kunnen in de Schriften over de vele wonderen lezen die Christus tijdens zijn aardse zending heeft gedaan. Hij genas de zieken, deed de doden opstaan, en zegende de behoeftigen. En door een voorbeeld van liefde te zijn en door de leerstellingen die Hij leerde, toonde Hij ons de weg naar

geluk. Het is een deel van zijn goddelijk plan dat we gelukkig zijn. 'En de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Nephi 2:25).

Met Kerstmis voor de deur, en alle cadeautjes en lekkernijen en feestvreugde er omheen, moeten we niet vergeten dat dat – ook al is het nog zo leuk – niet echt blijvend geluk brengt. Het is door dienstbetoon – de helpende hand, het liefhebbende hart en een gewillige geest – dat we ware vreugde ontvangen. Paulus herinnert ons eraan dat 'Het Koninkrijk Gods niet in eten en drinken [bestaat], maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de heilige Geest' (Romeinen 14:17).

De geest van Kerstmis spoort ons aan op een bijzondere wijze ons hart open te stellen en aandacht aan anderen te schenken. De liefde van Christus moet echter het doel van onze aanbidding zijn. We moeten ons leven op die liefde richten niet alleen

gedurende de feestdagen, maar altijd. Laten we Kerstmis tot het begin maken van een levenslang herdenken van Christus' geboorte, zijn leven, en zijn bediening.

Laten we ook ons best doen om een deel van de vreugde die de Heiland ons geeft aan Hem terug te geven. We kunnen de Heer blij maken door geloof in Hem te oefenen, door zijn geboden te onderhouden en door onze naasten lief te hebben, net zoals Hij dat doet. De apostel Johannes zei dat er geen grotere blijdschap is dan dat kinderen in de waarheid wandelen. (Zie 3 Johannes 1:4.)

In deze tijd drukken wij onze oprechte liefde uit voor alle kinderen in deze wereld. Weet dat jullie een grote bron van vreugde voor ons zijn, omdat jullie proberen te doen wat goed is. Het is ons gebed dat jullie allemaal de vreugde van het volgen van de Heiland mogen voelen. □

ILLUSTRATIE: SHARUNA M. KAWASAKI

INSTRUCTIES: Haal de adventskalender op blz. 2-3 uit De Kinderster. Plak die bladzijden op dun karton. Plak ze tegen elkaar zodat ze één plaat vormen. Knip de kleine plaatjes op deze bladzide uit langs de dikke zwarte lijn en vouw ze dan om langs de stippellijn. Maak vervolgens met een mes of schaar een opening langs de

stippellijntjes boven de datums op de kalender, die overigens niet in volgorde staan.

Zoek op 1 december de tekst met nummer 1 op. Zoek het plaatje wat erbij past en schuif het omgevouwen deel in de opening. Lees elke dag – tot en met 24 december – een tekst en zoek het plaatje voor die dag erbij. □

President Sperry vertelt enthousiast over zijn werk aan het instituut.

voor het onderwijs dat hier gegeven wordt. In tegenstelling tot vroeger, toen een zending gewoon het zendingsveld inging en vervolgens een aantal lessen woordelijk uit het hoofd moest leren, leren de zendelingen nu bepaalde beginselen en methodes, en gebruiken die deels naar eigen inzicht, deels onder inspiratie van de Geest — een onderwerp waar in de twaalf dagen die de zendelingen in dit instituut doorbrengen ook de nodige aandacht aan besteed wordt. Daar is voldoende tijd voor, want een zending staat hier om zes uur op en leert, met pauzes voor maaltijden, door tot negen uur 's avonds.

Hoofd van dit instituut is momenteel nog president Sperry (hij wordt in januari door iemand anders opgevolgd). Onder meer de ervaring die hij als zendingspresident in de Filipijnen heeft opgedaan, kwalificeerde hem voor dit werk. Hij doet het

duidelijk met plezier. Wij vroegen hem wat over het algemeen de uitwerking van de opleiding is op de zendelingen. 'Wat vooral opvalt, is dat ze hier niet slechts leren, maar ook een groot gevoel van eenheid en zelfs een soort

onderlinge gezinsband ontwikkelen. En de spiritualiteit van de zendelingen wordt enorm vergroot.'

Die opmerking over het voelen van een soort gezinsband is bewijsbaar. Wie op een drukke dag een tijdje in

de gang van het Manor House doorbrengt, ziet af en toe mensen binnenkomen die hier eerder voor hun zending opgeleid zijn, hun zending inmiddels beëindigd hebben en nu even president Sperry en zijn vrouw de hand willen schudden — of liever gezegd: hen om de nek vallen. De omhelzingen en schouderklopjes onderstrepen duidelijk de band die de zendelingen niet alleen met hun medeleerlingen, maar duidelijk ook met hun leerkrachten ontwikkelen. Zuster Helen Shearer, een teruggekeerde zendingeling uit Dundee (Schotland) zegt daarover: 'Ik voelde me meteen thuis. Er heerste een fantastische sfeer en we kregen een fijne band met elkaar. En ik heb ik hier ook heel veel geleerd. Het was een goede voorbereiding.'

Dan wordt het begrijpelijk dat president Sperry zegt: 'Een enkele zending krijgt hier last van heimwee, maar de meesten niet.' <

Soms is een groep te groot en worden er stoelen in de ruime open haard gezet.

Gemeente Brussel

BRUSSEL: WELKE TAAL JE OOK SPREEKT...

De gemeente Brussel, de meest zuidelijke gemeente in Vlaanderen, is in 1961 officieel opgericht als de eerste Vlaamse gemeente. De gemeente deelt haar mooie kerkgebouw in Strombeek-Bever met de Franstalige wijk en de internationale (Engelstalige) gemeente. De kerk is in Brussel, 'hoofdstad van Europa', op die manier goed voorzien om anderstalige leden en bezoekers te ontvangen.

Het kerkgebouw: een herkenningspunt in de streek

Het kerkgebouw in Strombeek-Bever ligt op een heuvel aan het kruispunt van een drukke verbindingsweg in het noordelijke gedeelte van Brussel, niet ver van het koninklijk paleis. Het is tussen 1961 en 1965 door bouwzendingen gebouwd. Zowel oudere leden als buurtbewoners herinneren zich levendig de prettige sfeer op de bouwplaats, waardoor kerk en gebouw zich als het ware op een natuurlijke wijze integreerden in de voornamelijk Vlaamstalige omgeving van de Mutsaard. Onder de Belgische bouwzendingen bevond zich onder anderen broeder Albert De Sitter.

In augustus 1971 brak er een hevige brand uit die alleen het ZHV-lokaal, de keuken en de doopvont overleefde. Reeds in juni 1972 werd het gebouw opnieuw in gebruik genomen. Sindsdien zijn de vergaderingen, behalve tijdens een paar renovatieprojecten, steeds in dit gebouw gehouden.

Het gebouw behoort toe aan de Ring Brussel (Franstalig). De Vlaamse gemeente, deel van het District Antwerpen en het Zendingsgebied Antwerpen, gebruikt samen met de andere units het gebouw en deelt in de kosten.

Vlaamse leden in Brussel: een uitdaging tot samenwerking

Toen de Vlaamse gemeente opgericht werd in 1961, vergaderde zij in een pand in Molenbeek, een deelgemeente van de stad Brussel. Het ledenaantal van de Brusselse gemeente schommelt de laatste jaren rond de veertig. De gemiddelde leeftijd ligt hoger dan die van de andere gemeenten in Vlaanderen. Een aantal leden is reeds vele jaren geleden lid en blijft trouw meewerken aan de opbouw van de gemeente. Broeder Albert De Sitter, bijvoorbeeld, is gedoopt in 1949 en was het eerste lid van de Vlaamse gemeente in Brussel. Zijn vrouw, zuster Jacoba De Sitter, is gedoopt in 1961. Andere actieve leden die al langer lid zijn: zuster Anneliese Baukens (gedoopt in 1965), broeder

Henri Boegaerts (1970), zuster Blanche Hackney (1953), zuster Renée Pasteur (1970) en zuster Van Mosselvelde.

De laatste jaren zijn er vele jongeren en jonge gezinnen verhuisd naar andere gemeenten, zodat de gemeente Brussel maar een klein jeugdwerk heeft (drie kinderen) en slechts enkele jonge mannen en jonge vrouwen. Ondanks hun klein aantal vormen zij een hechte groep.

De huidige gemeentepresident is broeder Adolf Deman, die met zijn gezin nu ook al zestien jaar lid is van de kerk. Het leiden van de Gemeente Brussel is niet altijd even gemakkelijk; het vereist veel coördinatie en overleg tussen de drie anderstalige gemeenten. Zij nodigen elkaar uit op activiteiten zoals dansavonden. In november 1991 hebben de zendingsleiders van de drie

Het gebouw dat de gemeente Brussel met de andere twee units deelt.

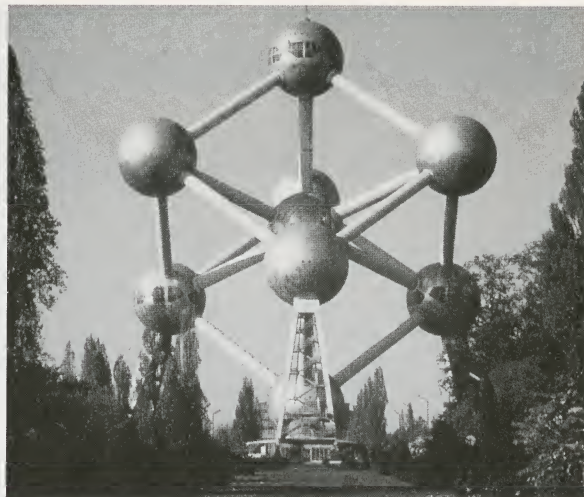
gemeenten samen een geslaagde open dag georganiseerd die als voorbeeld kan gelden van een goede samenwerking. Ook voor de zendelingen is werken in Brussel een uitdaging, daar zij vaak niet weten in welke taal zij iemand moeten aanspreken. Daarom wisselen onderzoekers in Brussel nogal eens van gemeente.

President Deman is geroepen in 1990. Zijn raadgever is broeder Eugène Devillé. Broeder Jozef Moonens is al jaren gemeentesecretaris en broeder Armand DeCorte is onlangs geroepen om hem in die roeping bij te staan.

Zuster De Sitter is ZHV-presidente. Haar raadgeefsters zijn zuster Marie Deman en zuster Ria Antoine. Zuster Hackney is secretaresse van de ZHV en muziekleidster van de gemeente. In die roeping wordt zij bijgestaan door zuster Pasture die heel mooi piano speelt. De zusters De Lange, D'Houwer, Deman en Bray geven les in de ZHV.

President van het ouderlingenquorum is Pierre Cockx. Hij is afkomstig uit Charleroi en heeft van 1986 tot 1988 een zending vervuld in het Zendingsgebied Amsterdam Nederland. Tijdens zijn zending heeft hij in Brussel gewerkt. Vorig jaar zijn hij en zijn vrouw, Ariane, die vroeger ook al lid was van de gemeente Brussel, van Charleroi terug verhuisd naar de Gemeente Brussel. Zuster Cockx is jonge-vrouwenpresidente. Haar raadgeefster is zuster Dunon.

Het jeugdwerk wordt met veel liefde

Het Atomium in Brussel.

geleid door Chantal en Carine Deman. Zuster Baukens draagt zorg voor de mediatheek

De zondagsschool wordt geleid door de broeders De Vijlder en Titeka. Zuster Antoine is pas geroepen als lerares van de cursus Evangelieleer.

Broeder Dennis Bray, de zendingsleider, is op zending geweest in Argentinië. Hij geeft de cursus evangeliebeginselen en zijn vrouw, zuster Marleen Bray, geeft de zondagsschool-

lessen voor jonge-mannen en jonge-vrouwen. De gemeente groeit stilletjes aan. Standvastigheid en geloof zijn altijd nog haar grootste troeven.

Wat de Gemeente Brussel betreft mag u gerust eens langskomen en een bezoekje afleggen<

Met dank aan broeder en zuster Bray, en broeder Jos Peeters.

Het gemeentepresidium.

Achterkant van het gebouw.

WAT VINDT U ERVAN?

Beste lezer,

Het doel van *Kerknieuws* is u algemeen en plaatselijk nieuws van de kerk te verschaffen, zodat u op de hoogte blijft van de gebeurtenissen in de kerk en u zich kunt identificeren met de andere leden in uw gebied.

Wij zouden het zeer waarderen als u de tijd zou nemen om ons te laten weten of wij ons goed van die taak kwijten. Wordt er goed in uw nieuwsbehoefte voorzien? Vertel ons alstublieft wat we volgens u goed doen, en wat verbeterd zou kunnen worden. Stuur ons ook suggesties die u eventueel hebt voor de verbetering van de kwaliteit van *Kerknieuws*.

Schrijf of fax a.u.b. uw opmerkingen naar:

Kerkelijk Vertaalbureau
Redactie *De Ster*
Postbus 224
3430 AE Nieuwegein

Fax (03402) 45883

Bij voorbaat dank.

De redactie

TABERNAKELKOOR

Sinds enige tijd is in het distributiecentrum in Friedrichsdorf een nieuwe CD verkrijgbaar (eventueel muziekcassette): *The Mormon Tabernacle Choir sings HYMNS OF FAITH*.

De CD bevat voor het merendeel lofzangen die in Nederlandse vertaling in het binnen afzienbare tijd uit te geven nieuwe zangboek zullen verschijnen. Om beschadiging te voorkomen raadt het distributiecentrum aan om deze artikelen af te halen en niet per post te bestellen. Vandaar de volgende *Duitse* prijzen:

CD: DM 25.-
MC: DM 15.-

... nog even over Zeist

In het artikel over de Gemeente Zeist in *De Ster* van oktober j.l. ontbraken twee namen van leden die op zending zijn geweest, namelijk: Jannie Schuurman (1966-1968) en Tyrone Bartholomeusz (1966-1968). Beiden hebben in Nederland een zending vervuld.

Overigens werd het huidige kerkgebouw in 1960 in gebruik genomen, en niet in 1960, zoals abusievelijk stond vermeld. De inwijding vond plaats op 13 augustus 1959 en werd verricht door ouderling LeGrand Richards van de Raad der Twaalf. (Zie *De Ster*, september 1959.)

GEVRAAGD: VERHALEN OVER HANDICAPS

(voor gebruik in diverse tijdschriften van de kerk)

De verhalen kunnen gaan over elke soort handicap, zoals: chronische ziekten, communicatiestoornissen, gehoorstoornissen, intellectuele stoornissen (geestelijke stoornissen), leerstoornissen, geestesziekten, motorische en orthopaedische handicaps, visuele handicaps, en combinaties daarvan. Vermeld a.u.b. of er een goede foto beschikbaar is of dat het mogelijk is een foto te laten maken.

Er zijn verhalen nodig om het volgende te illustreren:

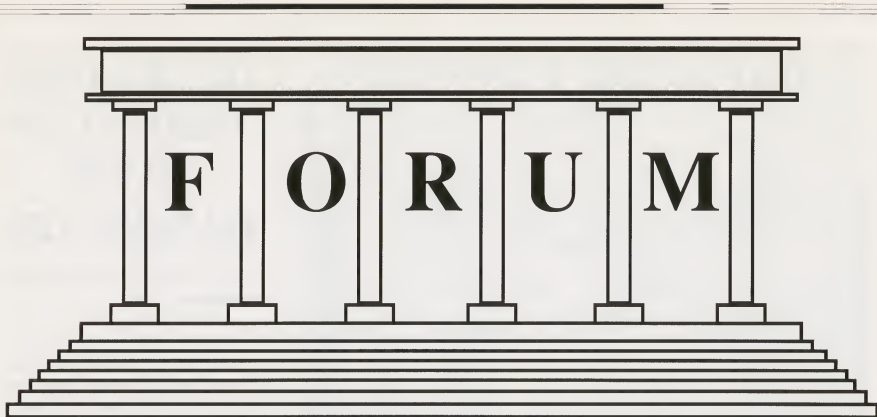
1. Aanvaarding door wijk/gemeenteleden van een gehandicapte.
2. Onderricht van een gehandicapte.
3. Succesvolle deelname van een gehandicapte aan de programma's of verordeningen van de kerk, de roeping van een gehandicapte.
4. Een gehandicapte die dienstbetoon aan anderen verleent.
5. Wijk/gemeenteleden die een gezin helpen dat worstelt met een handicap.
6. Namen van mensen die deskundig zijn op het gebied van handicaps en in staat zouden zijn om manuscripten over dat onderwerp te reviseren.

Stuur uw verhalen en informatie alstublieft naar:

Kerkelijk Vertaalbureau

Redactie *De Ster*
Postbus 224
3430 AE Nieuwegein
Fax (03402) 45883

De redactie

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtsplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*, het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), **bijeenkomst**

waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); - **bijeenkomst**, v. (-en); - **discussie**, v. (-s); - **gesprek**, o. (-ken); - **lid**, o. (...leden).

Hoe u het hoofd kunt bieden aan de eisen van het moederschap

Als topsporter moet je aan bepaalde eisen voldoen, in het bedrijfsleven of in welke baan je ook hebt. Overal moet je aan eisen voldoen. Je moet leren van anderen, dingen onderzoeken, proberen en natuurlijk enthousiast zijn omdat je er iets goeds van wilt maken.

Zo is het ook met het moederschap. Bovendien strekt het moederschap zich uit tot de eeuwigheid. Want heb je eenmaal een kind, dan heb je altijd een kind. Dat hoeft ons niet af te schrikken, maar het doordringt ons er wel van dat we alle ons aangeboden hulpmiddelen zouden moeten gebruiken.

Tegenwoordig is het zo dat veel vrouwen elkaar wijsmaken dat het niet leuk is thuis te zitten met de kinderen. Als je dat de hele dag om je heen hoort, vind je het zelf ook al gauw niet leuk meer. Je investeert niet zoveel moeite meer in je taken, het resultaat wordt steeds minder, en zo lijkt het bewezen dat 'ze' gelijk hebben. De jonge meisjes zien dergelijke resultaten, en als ze trouwen stellen ze het krijgen van kinderen uit

omdat het moederschap een heel moeilijke taak lijkt. Het kan zo anders zijn, want 'ze' hebben ongelijk.

We hoeven alleen maar open te staan voor alle hulpmiddelen die ons geboden worden. We kunnen leren van anderen, we kunnen erover lezen. Mij is wel eens gezegd dat je een kind niet kunt opvoeden aan de hand van een boekje. Dat is waar, maar van de ervaringen van anderen kun je wel veel leren. We moeten moeite investeren, de tijd en de rust nemen om alles te overdenken, ons laten inspireren, de inspiratie opvangen en herkennen.

Eén van de vele keren dat ik inspiratie ontvangen heb, was enkele jaren geleden in de kersttijd. Iedereen weet dat dit een heel drukke tijd is in een gezin. Ik ontdekte dat, in plaats van vredig naar de Kerst toe te leven, wij alleen maar druk, haastig en kribbig bezig waren om alles op tijd klaar te krijgen. Ik besepte dat ik daar iets op moest vinden. En ik ontving inspiratie.

Wie trokken lootjes, waarbij ieder lid van het gezin iemand kreeg toegewezen om de hele decembermaand aardig voor te zijn.

Er gebeurden heel onverwachte dingen. Iemand kwam thuis en zag dat zijn kamer helemaal was opgeruimd. Een ander vond 's avonds iets lekkers in zijn bed. Doordat wij bezig waren aardig voor iemand te zijn, werd de sfeer in huis minder jachtig en voelden wij beter de kerstgeest. Normaal geven wij elkaar met Kerst geen geschenken, maar vanaf dat jaar is het de gewenste om voor de persoon die je getrokken hebt één klein, zelfgemaakt, pakje onder de kerstboom te leggen.

Als we onze taak als moeder op die manier invullen, kan het niet anders of we genieten ervan. De mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben [zie 2 Nephi 2:25]. Onze Hemelse Vader zal toch zeker bedoeld hebben dat ook de moeders die Zijn kinderen opvoeden, vreugde zullen hebben in hun taak. Hoe groot onze invloed kan zijn, lezen wij in het Boek van Mormon, Alma 56:48, waarin de tweeduizend jongeren van Helaman zeggen: 'Wij twijfelen er niet aan, dat onze moeders het wisten'.

zr. K. de Jonge, Wijk Groningen

[De woorden van zuster de Jonge krijgen ongetwijfeld nog iets meer betekenis als wij vermelden dat zij de moeder is van negen kinderen - red.]

Wie bedenkt dat een moeder verantwoordelijk is voor zowel de fysieke als de geestelijke verzorging van de kinderen, kan overweldigd raken. Volgens mij valt daaronder een sociaal, verstandelijk en emotioneel welbevinden van de kinderen; en

bovenal een leren kennen en liefhebben van hun Schepper, hun God.

Toch voel ik mij niet overweldigd, want ik weet dat Hemelse Vader het moederschap gegeven heeft als leerschool en om samen met de geesten die aan ons zijn toevertrouwd te groeien en God te zoeken. De fouten die ik onbewust of door mijn zwakheden maak, maar waar ik mij ernstig van probeer te bekeren, zullen door de Heer ten goede gebruikt worden. Ten slotte hebben ook onze kinderen een eigen verantwoordelijkheid en de mogelijkheid om van alle zwakheden verlost te worden.

Ik maak gebruik van verschillende bronnen van openbaring om aan de eisen van het moederschap het hoofd te bieden, onder meer de Schriften en raad van de priesterschap (mijn echtgenoot en leiders in de kerk).

Ten slotte vind ik dat luisteren naar de kinderen zelf, naar hun ervaringen en gevoelens, ons helpt betere opvoeders te worden, omdat de wisselwerking van leren aan een ander en leren van een ander noodzakelijk is voor de vooruitgang van beide partijen.

zr. F.J. Stekkinger, Wijk Arnhem

Schrijf ons als u goede ervaringen of praktisch succes met een van de onderstaande onderwerpen hebt!

Februari: Hoe u uw taken als vader in evenwicht kunt brengen met uw taken op werk en in de kerk.

Maart: Hoe u zelfbeheersing kunt leren.

Schrijf (ongeveer 100-150 woorden) naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds 6 weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

1. Gebruik al uw hulpmiddelen.

2. Investeer moeite.

3. Neem de tijd.

4. Neem rust.

5. Lees de Schriften.

6. Luister naar uw leiders.

7. Laat u inspireren.

De zendelingenpagina's

De zendelingenpagina's wijden we deze maand aan zuster Uvenhoven uit de Gemeente Lelystad, die een zending vervult in de Johannesburg-tempel.

Zuster Uvenhoven temidden van typisch Afrikaanse begroeiing.

Toen zuster Elvira Uvenhoven op 30 januari 1992 in Johannesburg aan haar tempelzending begon, had onze tempel daarmee twee primeurs: zuster Uvenhoven is de eerste tempelwerkster van Portugese en Indiase afkomst, en ze is bovendien de eerste zuster uit Nederland die geroepen is om in deze tempel te werken.

Deze energieke zuster met haar zachte stem brengt met haar achtergrond en enorme kennis van verschillende volken, talen en culturen 'zuurdesem' voor ons brood. Wat een zegen is het om samen met haar het licht dat alle kinderen van God in zich dragen naar buiten

te brengen. Als het hele levensverhaal van zuster Elvira zou worden opgeschreven, zou het zeker een bestseller worden.'

Reed J. Webster, president Johannesburg-tempel

Een bestseller willen we u natuurlijk niet onthouden, maar we moeten het helaas met twee bladzijden doen:

Elvira Uvenhoven da Silva is in Oeganda (in het oosten van Afrika) geboren. Haar ouders waren respectievelijk van Portugese en Indiase afkomst.

Haar vader, een van de vroege pioniers in dat gebied, werkte voor de Britse koloniale regering. Elvira heeft dertien broers en zusters. Ze werd al op jonge leeftijd naar een Italiaanse kloosterschool gestuurd in Bombay (India). Na daar negen jaar onderwijs te hebben gevolgd, keerde ze terug naar Oeganda, waar ze als stenografe in dienst trad bij een elektriciteitsmaatschappij.

Ze maakte kennis met Peter Uvenhoven, een jonge Nederlandse röntgeningenieur. Zij trouwden op 16 juni 1956 in Nairobi (Kenya). Ze leidden een gelukkig huwelijksleven, reisden vaak en zagen samen erg veel van de wereld.

Na 33 jaar huwelijk kreeg Peter achtereenvolgens twee hartaanvallen, en hij werd naar Nederland overgebracht om daar te herstellen. Al gauw volgde er een beroerte die hem verlamde en zestig procent schade aan zijn hersenen toebracht. Hij herstelde echter langzaam en werd overgebracht naar een verzorgingstehuis in Lelystad.

Hun enige dochter, Lisette, is heilige der laatste dagen. Zij bracht haar ouders tot een verlangen om lid te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Na de nodige lessen te hebben ontvangen, liet Elvira zich op 12 mei 1989 dopen. Haar man haalde het echter niet: hij overleed op 12 juni 1989 (hij werd precies 33 jaar na hun trouwdag, op 16 juni 1989, begraven).

Na maanden van stress wegens enorm verdriet over de dood van haar geliefde echtgenoot, een verdriet zo groot dat het haar er bijna toe bracht zich van het leven te beroven, besloot ze uiteindelijk haar leven in dienst van God te stellen. Haar aanvraag om op zending te mogen gaan werd aanvaard, en ze werd geroepen om in de Johannesburg-tempel te werken.

In het werk voor de Heer heeft ze gemoedsrust en geluk gevonden. Het zorgen voor de leden die in de tempel de Heer komen aanbidden geeft haar grote vreugde. In een getuigenis heeft ze gezegd: 'Er is op aarde geen geweldiger plek dan de celestiale zaal, waar je vrede, gemoedsrust, liefde, sereniteit en geluk vindt. Het is een rusthaven. De wereld is buitengesloten zodat de Geest van de Heer bij je kan zijn.'

Noot: Behalve tempelzendinge is zuster Uvenhoven bovendien dichteres (ze schrijft onder het pseudoniem Njeri). Er zijn diverse gedichten van haar uitgegeven.

Zuster Uvenhoven in haar appartement in Johannesburg.

In het zendingsveld

Europa

Isabelle Arts, Deutschland-Mission Dresden, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, O-8020 Dresden, Bondsrepubliek Duitsland

Jennifer Beijerling, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Tom de Bisschop, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland

David Dezaire, Mission de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Patrick Flanegin, Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland

Sylvain Gfeller, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, Engeland

Lieve Gids, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, BS9 3BH, Engeland

Koenraad Gijzel, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Stefaan van Gijzel, Mission de Bruxelles, Blvd. Brand Wilcox 87, B-1040 Brussel

Petra Hotting, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, SW7 2PA, Engeland

Ezra Karszen, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Jolanda Kramer, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Monic de Langen, Scotland Edinburgh Mission, 'Boroughfield', 32 Colinton Rd., Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Roy Oomen, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Jurgen Reimer, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, Engeland

Edwin van Stam, Mission de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Marvin Stigter, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, SW7 2PA, Engeland

Deena Stinson, Deutschland-Mission Düsseldorf, Mörsenbroicherweg 184, D-4000 Düsseldorf 30

Brian Woodman, Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, B76 8JU, Engeland

Brian Wursten, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, LS18 5BJ, Engeland

Amerika

Audrey Bijkerk, Utah Salt Lake Mission, 50 West North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Carlo Bos jr., Trinidad and Tobago Mission, Albergastraat 10, Paramaribo, Suriname

Robert Brouwer, Florida Jacksonville Mission, 8647 Bay Pine Road, Suite 106, Jacksonville, FL 32256, USA

Ramon van Damme, Utah Provo Mission, 2500 North University Avenue, Suite 100, Provo, Utah 84604, USA

Devin Hale, Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA

Maarten 't Hoen, Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E., suite 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada

Arjan de Jong, Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia B3B 1T5, Canada

Marten de Jonge, Utah Ogden Mission, 2133 Washington Boulevard, Ogden, Utah 84401 USA

Bert Keuter, Indiana Indianapolis Mission, P.O. Box 495, Carmel, Indiana 46032, USA

Dennis van der Put, Canada Halifax Mission, 202 Brownlow Ave., Unit F, Dartmouth, Nova Scotia B3B 1T5, Canada

Faizel Rahman, Trinidad and Tobago Mission, 26-28 Murray Street, suite 5, Woodbrook, Port of Spain, Trinidad, West Indies

Afrika

Elvira Uvenhoven, Johannesburg South Africa Temple, 7 Jubilee Road, Parktown, Zuid-Afrika

Ga je op zending?

*Stuur ons dan gegevens
over jezelf,
je zendingsgebied,
de begindatum,
het opleidingsinstituut
waar je heen gaat,
en vooral:*

**EEN GOEDE
PASFOTO!**

Nieuwe zendelinge

Naam: Nathalie Mooy

Unit: Gouda

Zendingsgebied: Londen-Zuid

Anvang zending: 20 augustus 1992

Opleidingsinstituut: Lingfield

VRIENDELIJK VERZOEK:

Als u foto's instuurt,
wilt u dan a.u.b. zelf NIET EROP
SCHRIJVEN en ook GEEN
PAPERCLIPS GEBRUIKEN!

VREUGDEVOL DIENSTBETOON

Het 150-jarig bestaan van de ZHV dit jaar heeft in het teken gestaan van het anderen dienen. Over de hele wereld zijn er onzelfzuchtige, liefdevolle daden verricht. Op deze wijze naastenliefde betonen is een passend hoogtepunt voor de eerste 150 jaar ZHV.

NAASTENLIEFDE IS EEN INSTELLING

ZHV-presidente Elain L. Jack zegt dat naastenliefde een persoonlijke instelling is: 'In plaats van naastenliefde te zien als allerlei zaken die we moeten doen omdat we ons anders schuldig voelen, kunnen we naastenliefde ook zien als de eigenschap die in de Schriften zo goed wordt omschreven als de reine liefde van Christus. Een eigenschap waardoor we onszelf de moeite waard vinden en die ons een blij, rustig, en vredig gevoel geeft en de verzekering dat de Heer tevreden over ons is.'

Twee zendelingzusters sjokten door de straten van een stad in Noord-Spanje. Niemand toonde die sombere, regenachtige dag belangstelling voor hun boodschap. Toen ze bij het stadspark kwamen, viel het zuster Silvia Golithon op dat de meeste mensen die voor hen liepen, vrouwen waren. Ze hoorde de influistering van de Geest die zei: 'Dit zijn je zusters.' Later schreef ze een brief over deze gebeurtenis: 'Ik had het gevoel dat mijn verstand verlicht werd.' Ze schreef dat de geest haar hielp om het wereldwijde zusterschap dat we in het evangelie van Jezus Christus kunnen vinden, te begrijpen.

ILLUSTRATIE: LOU ANDERSON WING

Zoals president Benson al heeft gezegd: 'De reine liefde van Christus zoekt alleen de eeuwige groei en vreugde van anderen' (*De Ster*, januari 1987). De liefde van Christus op verschillende manieren aan anderen uitdragen, wordt een schitterende zending voor ons allen.

Anderen dienen, helpt ons hen te respecteren en lief te hebben. Anderen liefhebben, brengt ons dichtbij de Heer.

Hoe bepaalt onze houding ten opzichte van anderen de wijze waarop wij dienen?

NAASTENLIEFDE IN DE PRAKTIJK

Toen een zuster in Zuid-Afrika kort geleden kanker kreeg, kwamen de zusters uit de wijk haar gezin te hulp door nagenoeg dagelijks maaltijden te brengen. Ze zorgden voor haar kinderen. Naarmate de jonge moeder zieker en depressiever werd, bleven haar ZHV-zusters om de beurt bij haar thuis tot haar man 's avonds van zijn werk kwam. Toen ze naar het ziekenhuis moest, bleven zij aan haar zijde. Ze bleven bij haar en haar gezin toen ze stierf.

Een van de zusters die had meegelopen zei: 'Ze liet de zusters verdrietig achter, maar tegelijkertijd waren we verenigd en versterkt door de gelegenheid die we hadden gekregen om te dienen en lief te hebben.'

Wat voor voorbeeld van naastenliefde in de praktijk heeft u in uw eigen wijk of gemeente gezien?

BETERE TIJDEN

De eerste zusters van de ZHV in Nauvoo in 1842 organiseerden 'comités voor de behoeftigen'. Het was de taak van de zusters in de comités om diegenen die behoefte hadden te bezoeken en wat ze bezaten met hen te delen. President Joseph Smith voorspelde: 'Dit is het begin van betere tijden voor de armen en behoeftigen, die zich daardoor zullen verblijden en zegeningen op uw hoofd zullen uitstorten' (*History of the Church*, deel 4, blz. 607). Het was inderdaad het begin van betere tijden voor hen, maar ook voor ons. Sinds de oprichting van de ZHV hebben de zusters de hongerigen uit hun voorraad tarwe gevoed, levens gereed door hun medische zorg, en noodvoorraden gestuurd naar rampgebieden. Nu helpen zusters overal ter wereld hun naasten. Soms met kleine middelen, soms met grote. We nodigen alle zusters uit om de instelling van naastenliefde aan te stellen en er voortdurend naar te leven.

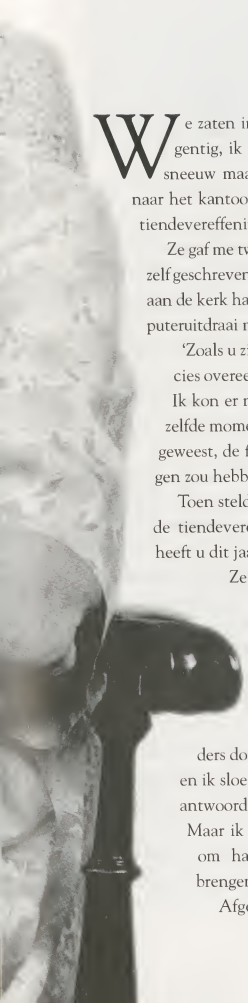
Hoe kun je naastenliefde tot een wezenlijk deel van je leven maken? Tot iets wat je voortdurend voelt en waarnaar je voortdurend wilt handelen? □

Mijn eerste kerst als bisschop

Marvin K. Gardner

FOTOGRAAF STEVE BUNDERSON, GEFOEERD DOOR MODELEN

We zaten in haar huiskamer – zij was in de negentig, ik in de dertig. Haar gezondheid en de sneeuw maakten het onmogelijk voor haar om naar het kantoor van de bisschop te komen voor de tiendevereffening, daarom ging ik bij haar thuis langs.

Ze gaf me twee blaadjes papier. Op het ene had ze zelf geschreven welke bedragen ze gedurende dat jaar aan de kerk had afgestaan; het andere was een computeruitdraai met daarop precies dezelfde gegevens.

'Zoals u ziet', zei ze, 'komen mijn gegevens precies overeen met die van de wijkadministrateur.'

Ik kon er niets aan doen maar ik moest op datzelfde moment denken dat als er een verschil was geweest, de fout waarschijnlijk niet bij haar gelegen zou hebben.

Toen stelde ik de vraag die bisschoppen tijdens de tiendevereffening behoren te stellen: 'Zuster, heeft u dit jaar een volledige tiende betaald?'

Ze keek me aan alsof ze haar oren niet kon geloven. Er viel even een stilte.

Ze deed alsof ze verontwaardigd was en antwoordde bestraffend: 'Bisschop, zo'n belachelijke vraag heb ik nog nooit gehoord!'

In haar geval kon ik niets anders doen dan haar gelijk geven. We lachten en ik sloeg mijn arm om haar heen. Ik wist het antwoord al voordat ik de vraag gesteld had. Maar ik wist ook dat ze blij was met de kans om haar getrouwheid onder woorden te brengen.

Afgelopen december was mijn eerste kerst

als bisschop en de eerste keer dat ik de tiendevereffening deed. Nog nooit had ik zo duidelijk het verband gezien tussen deze twee gebeurtenissen – tiendevereffening en Kerstmis. En ik ontdekte hoe passend het is dat de kersttijd de periode is waarin de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gevraagd wordt een gesprek met hun bisschop te hebben, waarin zij verslag kunnen doen van de gaven die zij dat jaar aan de Heer geofferd hebben.

Ik voelde me overweldigd door de geest van geven toen de getrouwe leden van de wijk – individueel, als echtpaar, en als gezin – in mijn kantoor kwamen en vertrouwelijk getuigen dat ze dat jaar een volledige tiende van hun inkomen aan de Heer betaald hadden. Ik was vervuld met de geest van dankbaarheid toen de meesten ook nog de andere gaven die zij geofferd hadden, met mij doornamen. Velen hadden ook bijgedragen aan het vastengavenfonds en het zendingsfonds – fondsen in het leven geroepen om mensen die het nodig hebben, te helpen.

Sommige gaven waren groot, andere klein. Maar alle waren vrijmoedig en bereidwillig gegeven.

Ik bedankte de leden voor hun milde gaven. Ik bedankte de weduwe voor haar penningstok, het kind voor zijn dubbeltsjes. Ik bedankte tieners voor het betalen van een volledige tiende van het geld dat ze verdiend hadden door in een supermarkt te werken, of gras te maaien, of pompoenen te oogsten. Ik bedankte studenten, alleenstaande ouders, jonge ouders met kleine kinderen en een laag inkomen, en echtparen van middelbare leeftijd met al grotere kinderen en hogere inkomens.

Ik bedankte de leden die werkeloos of met pensioen waren en veel minder hadden gegeven dan in voorgaande jaren – maar desondanks nog steeds een volledige tiende betaalden.

Nog nooit had ik de geest van geven zo gevoeld.

Toen kwam er een ouder, al wat grijs, echtpaar bij me. Het had een volledige tiende betaald en ook mildelijk bijgedragen aan het vastengavenfonds en het zendingsfonds. We zaten met elkaar te praten en de man zei: 'We willen graag nog een bijdrage doen aan het zendelingenfonds. We laten het aan u over om te beslissen welke zending het geld het hardst nodig heeft.' Er waren op dat moment vijftien leden van onze wijk op zending.

Hij gaf me een cheque en ik was verbaasd dat hij nog zoveel geld gaf. 'Maar u heeft me een paar weken geleden net zoveel gegeven, met dezelfde instructies', zei ik. 'Weet u zeker dat u weer zoveel kunt missen – en al zo snel?'

Hij en zijn vrouw verzekerden me dat ze het konden missen. En ze herinnerden me eraan dat niemand mocht weten dat het van hun kwam.

Toen kwam er een jong echtpaar met verscheidene jonge kinderen in mijn kantoor. Eerder die dag tijdens de avondmaalsdienst hadden we een brief van het Eerste Presidium voorgelezen, waarin gezegd werd dat er een nieuw fonds opgericht was waaraan leden vrijwillige bijdragen konden doen. Het ging om een 'humanitair fonds'. Het geld dat in dit fonds gestort wordt, zal de kerk gebruiken om mensen over de gehele wereld ongeacht hun geloofsovertuiging te helpen. Dit echtpaar had in een ontwikkelingsland gewoond en ze hadden gezien hoe hoog de nood daar is. Nu deden ze een aanzienlijke schenking en vertrouwden erop dat het op de juiste manier gebruikt zou worden. Ik keek naar hun kleine kinderen en toen weer naar de ouders. En ik dacht: Hoe kun je zoveel geven in deze kersttijd? Maar ik had het gevoel dat hun Kerst door deze gift nog fijner zou zijn.

Dan waren er de mensen die royaal aan het zendingsfonds hadden bijgedragen ook al hadden ze zelf geen kinderen op zending. En er waren leden die in het algemeen zendingsfonds en het Boek-van-Mormonfonds gestort hadden. En dan waren er nog diegenen die geld gaven voor de

Bountiful-tempel die nog gebouwd moet worden – ook al wisten ze dat de kerk tegenwoordig bouwprojecten uit het tiendefonds betaalt en niet uit aparte fondsen.

Later op de dag kwam er een ander echtpaar bij me. Het had dat jaar ook veel gegeven. Toen we ons gesprek wilden afsluiten, zei de man: 'Bisschop, is er iemand in de wijk die in deze kersttijd extra hulp nodig heeft? We hebben niet veel extra geld, maar wat we hebben, willen we graag aan iemand geven die het nodig heeft.'

Ik moest meteen aan een alleenstaande moeder in de wijk denken. Ze deed haar best om zichzelf te redden en was zeker niet uit op liefdadigheid. Maar ze had erg weinig geld. Ze ging weer naar school en er moesten doktersrekeningen betaald worden. Ze zou zeker een goede kandidaat zijn voor de milddadigheid van dit echtpaar.

Ik aanvaardde hun offer namens haar. Ze zeiden dat ze niet wilden weten wie het geld kreeg en dat ze ook niet wilden dat hun naam genoemd werd.

De man pakte zijn portefeuille uit zijn zak en legde verscheidene biljetten van twintig dollar op mijn bureau. Terwijl hij dat deed, zei zijn vrouw verontschuldigend: 'Het is niet veel. Maar nu onze kinderen de deur uit zijn, hebben we het gevoel dat we niet meer zoveel doen in de wijk als vroeger. Dit is het minste wat we kunnen doen.'

Ik zei dat hun verontschuldiging niet nodig waren want ik wist hoeveel tijd ze staken in hun roeping in de kerk en dat ze hun buren en hun al op leeftijd zijnde ouders onzelfzuchtig hielpen. Ik bedankte dit echtpaar dat ze zo milddadig waren.

De volgende dag, toen ik het geld naar de alleenstaande zuster wilde brengen, voelde ik me wat ongemakkelijk. Hoe zou ze op deze gift reageren? Zou ze zich beledigd voelen? Zou ze aarzelen het te accepteren?

Toen ik haar het geld gaf, beschreef ik de geest waarin het gegeven was en moedigde haar aan het in diezelfde geest te ontvangen.

Ze accepteerde het geld dankbaar.

'Ik kan dit aannemen,' zei ze, 'want in betere tijden gaf ik zelf ook vaak geld zonder dat iemand mocht weten dat het van ons kwam.' Toen vertelde ze mij over de geheime projecten die haar gezin door de jaren heen uitgevoerd had. Ze vertelde me van de keren dat ze een diepvrieskalkoen gekocht had en hem stiekem, met alle benodigdheden, bij iemand voor de deur gezet. Ze vertelde me hoe ze anoniem geld had gestuurd aan mensen die het nodig hadden en hoe ze een jas en laarzen had gekocht voor een kind van vrienden die zelf krap bij kas zaten. Nu ze het zelf niet zo breed had, was ze een dankbare ontvanger.

Toen ik de financiële bijdragen die zoveel leden van de wijk gedurende dat jaar gedaan hadden, nog eens bekeek, moest ik vanzelf aan al het andere denken wat ze voor de wijk gedaan hadden. Al die broeders en zusters die week in week uit lesgeven of leidinggevende taken vervulden – het maakt niet uit waarvoor ze geroepen waren, ze vervulden hun taak. De jongemannen en jonge vrouwen die de tuinen van de oudere leden opknaptten, zowel in het voorjaar als in de herfst. De zusters die een lid hadden geholpen met behangen en schilderen. De ouderlingen en hogepriesters die reparaties hadden verricht en het zware werk in de tuin gedaan voor diegenen die het niet alleen konden. De jonge vrouwen en ZHV-zusters die verscheidene keren een bezoek hadden gebracht aan het opvangcentrum voor daklozen, eten en andere voorraad hadden meegenomen en de bewoners bemoedigend hadden toegesproken. De jongemannen die, zonder eraan herinnerd te hoeven worden, iedere keer als het ge-

sneeuwd had in groepjes erop uitgingen om bij de oudere leden van de wijk sneeuw te ruimen. De scouts die speelgoed en boeken hadden ingezameld voor het Primary Children's Medical Center. De zusters die maaltijden hadden gebracht naar de zieken, de treurende, en degenen die aan huis gebonden waren en dan een praatje met hen gemaakt om hen te bemoedigen. De priesterschapsdragers die ontelbare zegens tot gezondheid en troost hadden gegeven. De leden die hun tijd hadden gegeven om in de conservenfabrieken van de kerk te werken en zo de stellingen van het magazijn voor de bisschoppen te bevoorraden. De vele broeders en zusters die rustig naar anderen geluisterd hadden, ze liefde hadden gegeven en geestelijk opgebeurd. En degenen die op vele manieren gediend hadden zonder dat iemand er iets vanaf wist.

En ik dacht aan de vele bedankjes van de dankbare ontvangers.

Eén kwam van een negenjarige jongen. Hieronder staat wat hij onze ZHV-presidente en mij schreef nadat zijn ouders voedsel hadden gekregen voor hun gezin uit het magazijn voor de bisschoppen (ik heb zijn broertjes naam veranderd zodat niemand weet om wie het gaat):

'Beste bisschop Gardner en zuster Thomas,

'Ik ben net thuisgekomen uit school. Ricky ging eerst naar binnen en zei verbaasd: "Wat is dit nu!?" Toen zag ik het ook. Eten . . . eten! Overal eten! Dozen, tassen, blikken, en zelfs pakken melk en eieren. Ricky zei: "Kijk eens! Dat zijn wel een miljoen sinaasappelen!"

'We willen u, zuster Thomas, en de hele kerk (vooral onze wijk) bedanken voor al de hulp die u ons nu geeft,

vooral voor al het lekkere eten dat we uit het magazijn van de bisschoppen hebben gekregen. Het is zo'n fijn gevoel dat de broeders en zusters zo van ons houden en aan ons denken.

'Heel erg bedankt.' (En hij ondertekende met zijn volledige naam.)

Toen was het kerstavond. Mijn eigen gezin met jonge kinderen en tieners was net klaar met ons jaarlijkse kersttoneelstuk – compleet met teksten, kerstliedjes, kostuums, een echte baby die de rol van het Christuskind speelde, een driejarige Maria, een zesjarige Jozef, een engel, een herder, en een van de wijzen. (Op de een of andere manier krijg ik altijd de rol van ezel.)

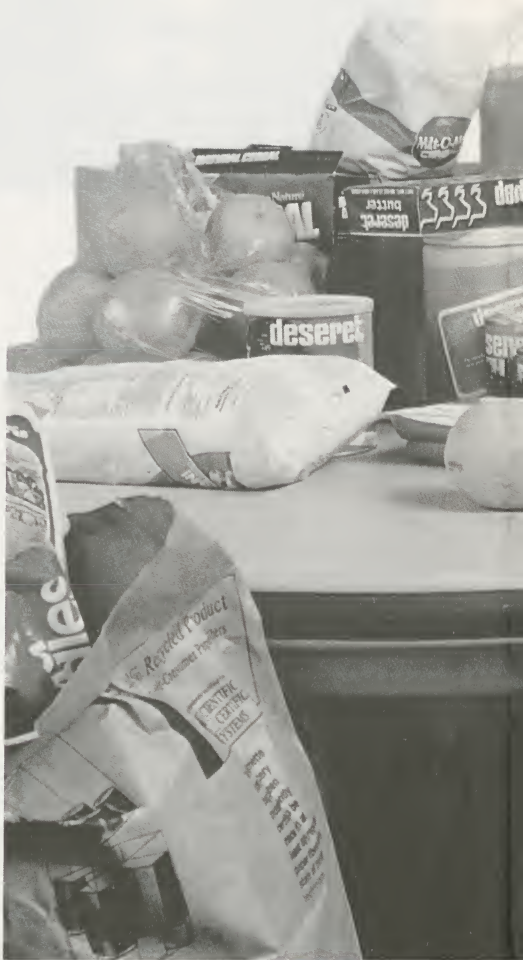
Er werd op de deur geklopt. Het was de kerstman! In levenden lijve! Terwijl hij de woonkamer inliep lachte hij en gaf de kinderen veel aandacht. Toen greep hij in de grote zak en haalde er voor iedereen een cadeautje uit. Ik zag een vage overeenkomst tussen de kerstman en een lid van onze wijk.

Vervolgens wenste hij ons allen een prettige kerst en ging weg. Twee van de jongste kinderen waren vastbesloten om de rendieren van de kerstman te zien en ze renden naar de voordeur. Maar de kerstman had zijn slee waarschijnlijk verderop in de straat geparkeerd. We keken en luisterden hoe de arrebellen klingelden terwijl hij vrolijk op zijn slee door de buurt draafde en in de sneeuwige nacht verdween.

Wat een kerst – mijn eerste kerst als bisschop! Hoe kan ik ooit mijn dank betuigen voor de vele leden van de wijk die de kersttijd tot een vreugdevolle tijd van geven en ontvangen hadden gemaakt – en voor al diegenen die die geest het gehele jaar bij zich hebben?

En hoe kan ik ooit mijn dankbaarheid en liefde uiten voor de Heiland, Jezus Christus, die ons grote Voorbeeld is en de grootste gave van allen gegeven heeft?

Mijn negenjarige vriend heeft absoluut gelijk: 'Het is zo'n fijn gevoel dat de broeders en zusters zo van ons houden en aan ons denken.' □

Een echt cadeau

Rebecca Russell

De leerlingen van onze seminarieklas hebben elkaar altijd cadeautjes gegeven met Kerstmis. Vorig jaar kwamen we zoals ieder jaar bij elkaar om te bepalen hoe we het dat jaar zouden gaan doen.

'We kunnen lootjes trekken, net als altijd,' zei iemand, 'maar laten we wel een bedrag afspreken.'

'Waarom gaan we geen brieven uitwisselen in plaats van cadeautjes kopen?' stelde Amy voor. 'We kunnen de persoon wiens naam we getrokken hebben, stiekem in de gaten houden en op zijn of haar goede eigenschappen letten. Dan kunnen we hem of haar een brief schrijven en zeggen wat we ontdekt hebben.'

We spraken er even over en waren het met elkaar eens dat we dat gingen doen. De meesten leken niet erg enthousiast – ze waren alleen blij dat ze geen geld hoefden uit te geven.

Ik trok de naam van een meisje dat ik nauwelijks kende. Michelle en ik hadden een paar dezelfde vakken, maar ik had nooit de tijd genomen om een praatje met haar te maken. Ik begon op haar te letten zowel tijdens het seminarie als tijdens de geschiedenisles.

Michelle was verlegen, maar ik merkte dat ze altijd vriendelijk glimlachte als ze iemand in de gang tegenkwam die ze niet kende. Toen ze een hele goede spreekbeurt met geschiedenis gaf, ontdekte ik dat ze intelligent was. Ik was nog meer onder de indruk van haar toen ik haar liefde voor andere mensen zag – hoe ze haar arm om een huilend meisje legde terwijl ze de seminarieklas uitliep, hoe ze een eenzame

gehandicapte leerling hielp. Ik kreeg grote bewondering voor haar en ze was niet langer meer gewoon een of andere leerling. Ik begon van haar te houden.

Eindelijk was het dan zover dat we de brieven zouden uitwisselen. Toen ik daar stond en mijn brief nog eens overlas, merkte ik hoe makkelijk het was om mijn gevoelens voor Michelle onder woorden te brengen. Andere leerlingen hadden hetzelfde ervaren.

John zei: 'Ik ging Glen meer waarderen toen ik bij een uitvoering van een toneelstuk was waar hij in meedeed. Ik had er geen flauw idee van dat hij toneelspeelde totdat ik zijn moeder belde om iets meer over hem te weten te komen. Ik was er trots op dat iemand uit onze klas de hoofdrol in het toneelstuk speelde. Ik kon gewoon niet wachten om hem te schrijven, hoezeer ik zijn toneelspel bewonderde.'

Het werd ons die dag duidelijk dat het ons niet meer ging om wat we zouden krijgen. Het was belangrijker dat we een ander een goed gevoel konden geven. Angie ontdekte dat ze door haar sympathie te uiten voor Patrick, met wie ze nooit had kunnen opschieten, beter in staat was haar nare gevoelens te overwinnen en hem lief te hebben.

De kerstcadeaus die onze seminarieklas die dag uitwisselde, betekenden meer voor me dan wat met geld te koop is. Vele leerlingen werden erdoor opgebouwd en we voelden een hechte band die onze klas de rest van het jaar verenigde.

We ontdekten dat ieder mens positieve eigenschappen heeft en dat we pas een echt cadeau geven als we onze liefde voor hen uiten. □

MORMOO

HET

FOTOGRAFIE JED CLARK

NSE HOEKJE

Larry A. Hiller

Sommige plaatsen op de kaart bestaan in werkelijkheid uit niets anders dan een paar winkeltjes aan een kruising. In Alaska is er een plaatsje dat het 'mormoonse hoekje' heet en niets anders is dan een kastje van een scholier.

Het verschil is dat je bij het zien van de winkeltjes teleurgesteld bent omdat je er wat meer van had verwacht. Bij het zien van het 'mormoonse hoekje' zul je nooit teleurgesteld raken.

Op de Lathrop high-school in Fairbanks (Alaska) valt de jeugd van de kerk op. Anderen zien vaak aan hun glimlach, vriendelijkheid, en leidinggevende capaciteiten dat ze heiligen der laatste dagen zijn. En ze hebben voor het kastje waar ze bij elkaar komen de bijnaam 'mormoons hoekje' bedacht.

In het midden van de stad, midden in de wildernis van Alaska, hebben de leerlingen die lid zijn van de kerk hun eigen gezellige, kleine plekje gecreëerd.

**Gesteund door de zon,
die hier in de zomer bijna
24 uur per dag schijnt,
helpt de jeugd van de
kerk in Fairbanks (Alaska)
om een stadsmonument
schoon te maken en weer
te laten glimmen.
Het was in het kader van
een dienstbetoonproject
in hun stad.**

Ze komen er voor en na schooltijd samen, en in de pauzes, of wanneer zich ook maar de gelegenheid voordoet.

Zelfs het hoofd van de school, Ted Paulsen, is het opgevallen wat de jeugd van de kerk voor de school doet. 'Je ziet deze tieners in de leerlingenraad en in het basketbalteam. Ze zijn de leiders in de school. Ze hebben hoge verwachtingen van hun toekomst. Je kunt zien dat ze weten waar ze mee bezig zijn, wat ze willen bereiken, en hoe ze het willen bereiken.'

De zoon van meneer Paulsen, die ook een leerling op Lathrop is, zegt: 'Je kunt een leerling die heilige der laatste dagen is er zo uitpikken, omdat hij anders gekleed gaat en anders spreekt. En er zijn nog een aantal zaken waarnaar je mensen beoordeelt waarin zij anders zijn. Ik heb veel respect voor ze.'

Maar waar is dat 'mormoonse hoekje' dan precies? Het kan overal zijn waar de heiligen der laatste dagen afgesproken hebben. Meestal is het op een gunstig gelegen plaats en die kan van jaar tot jaar wisselen. Soms zijn er twee 'mormoonse hoekjes'.

Wat doen ze daar dan? Meestal hebben ze lol om het een of ander, maken ze plannen voor na schooltijd en praten ze met vrienden. Een aanzienlijk deel van de tijd praten ze over het evangelie en doen ze zendingswerk. Susan Benefield kan je daar alles over vertellen.

Susan zag de jeugd van Zion op Lathrop. Wat ze zag, beviel haar wel.

Er is een duidelijk merkbaar enthousiasme voor het evangelie onder de mormoonse jeugd in Fairbanks. Maar terwijl ze van hun eigen activiteiten genieten, vertellen ze anderen ook over het evangelie. Tussen twee haakjes: sommige gezichten op deze bladzijden zijn niet van onze jongeren uit Fairbanks. Het zijn totems of symbolen zoals de oorspronkelijke bewoners ze maakten. Ze staan in een park in Fairbanks en zijn als herinnering aan de rijke geschiedenis van dat gebied daar neergezet. Je kunt wel zien wat wat is. De jeugd van Zion in Fairbanks heeft niet van die levenloze gezichten.

'Iets wat me de eerste keer opviel toen ik deze leerlingen zag, was dat ze allemaal glimlachen. Het was net alsof zij iets wisten wat ik niet wist. De meesten lopen glimlachend door de gangen. Je begint je af te vragen waarom ze de hele tijd zo gelukkig zijn?'

Susan kreeg antwoord op haar vragen toen Courtney Hull, Susans beste vriendin, haar uitnodigde om 's ochtends mee te gaan naar het seminarie. 'Het was voor mij gewoon gezellig meegaan met mijn vriendin', legt Susan uit. 'Toen ging ik ook naar de activiteiten van de jonge-vrouwen en naar de kerk. Iedereen was echt aardig. Ik begon te luisteren naar wat de leerkrachten onderwezen. En op een dag besepte ik dat dit hetgeen was wat ik nodig had.' En daarom liet ze zich dopen.

'Ik heb nog steeds dezelfde vrienden als voordat ik lid werd van de kerk,' vertelt Susan verder, 'en ik heb een hoop vrienden die geen lid zijn. Maar ik weet dat wanneer ik met mijn vrienden uit de kerk samen ben, er geen druk is om verkeerd dingen te doen. Er wordt niet geroddeld, er wordt niet op anderen gescholden, en er wordt niet gedronken.' Nu weet Susan waarom de leerlingen die lid zijn van de kerk er altijd zo gelukkig uitziende: 'Dat komt door het evangelie.'

Natuurlijk is glimlachen niet altijd verstandig als je in Fairbanks woont – zeker niet als je een beugel draagt en je 's winters buiten bent. Je lippen kun-

nen aan je beugel vastvriezen. Het is er 's winters zo koud dat je haar letterlijk bevroest en kan afbreken als je naar buiten gaat terwijl het nog wat nat is van het douchen.

Aan de andere kant betekent zomer warme dagen met nagenoeg 24 uur zon. Als je naar de zomer vraagt, zie je die overbekende glimlach weer. 'We kennen dan geen nacht', zegt een leerling. 'Als je ouders zeggen: "Voor donker thuis zijn", dan hoef je als je het letterlijk neemt pas de volgende ochtend thuis te komen', zegt ze lachend.

'De zomer is niet vanzelfsprekend', zegt een andere leerling. 'Je probeert zoveel mogelijk te doen.'

Nog weer een andere leerling voegt er aan toe: 'Je voelt je schuldig als je 's zomers iets misloopt omdat de zomer zo kort is.'

Er is een duidelijk merkbaar enthousiasme voor het evangelie onder de jongeren in de kerk. En ze trekken graag met elkaar op. Fairbanks is een plaats waar de lonen hoog liggen en waar dus makkelijk aan geld te komen is. En veel andere tieners ruilen liefde, gezinswaarden en spiritualiteit in voor alcohol, drugs, seks of materialisme. Maar de tieners in de kerk steunen elkaar en steken tegelijkertijd een helpende hand uit naar anderen. In het midden van de stad, midden in de wildernis van Alaska, hebben ze hun eigen gezellige, kleine plekje gecreëerd – het 'mormoonse hoekje'. □

GEVEN EN OPNIEUW GEVEN

Rebecca Strand Russon

Het leek erop dat het dit jaar een hele goede kerst zou worden. Jim was eerder dat jaar afgestudeerd als tandarts en we gingen er vanuit dat hij spoedig zijn eigen praktijk zou openen en dat we genoeg geld zouden hebben voor een geweldige kerst. Ik droomde van nieuwe kleren, nieuwe kerstversiering, vruchtencake in de oven en cadeautjes voor iedereen.

Ons leven was echter al maanden in opschudding. Het was veel moeilijker dan ik gedacht had om ons knusse appartement en onze goede vrienden te verlaten en naar een heel ander deel van het land te verhuizen. De verhuizing had het laatste beetje geld gekost dat we nog op de bank hadden staan en nieuwe rekeningen stapelden zich op.

Toen raakte ik in verwachting van ons tweede kind, had bijna een miskraam en moest mijn bezigheden drastisch inperken. Jim leek oneindig lange uren weg te zijn. Hij werkte avond na avond laat door om zo snel mogelijk de praktijk te kunnen openen. Als hij thuis was, was hij vrolijk en gezellig, maar ik had me nog nooit zo alleen gevoeld.

In november kon de praktijk eindelijk van start gaan. Dat was een maand later dan gepland en daardoor waren we achterop geraakt met het betalen van de rekeningen. Eerder dat jaar hadden we ons getroost met het idee dat Jim tegen november geld zou verdienen in zijn praktijk. Maar dat was nog niet zo. We hadden weinig geld en eten – en zeker geen geld voor iets extra's.

Naarmate Kerstmis naderde raakte ik steeds meer ontmoedigd. We spaarden een paar dollar uit op onze normale uitgaven en kochten wat boekjes en een stukje speelgoed

voor onze anderhalf jaar oude zoontje, Erik. Ik zei tegen mezelf dat cadeautjes onder de boom niet echt belangrijk waren, en dat het enige wat echt telde de kerstgeest was. Maar ik kon die kerstgeest gewoon niet voelen.

Ik pakte de boekjes en het speelgoed in en legde ze onder onze al vaak gebruikte tweedehandskunstboom. We zetten onze kartonnen kerststal neer en hingen wat versiering op in de kamer. Eigenlijk paste het niet echt goed bij elkaar.

Kerstochtend droegen we Erik naar de boom zodat hij zijn cadeautjes kon openen. Ik had een brok in mijn keel en was teleurgesteld toen hij ze uitpakte. Waar was de vreugde die ik zou moeten voelen?

Toen sloeg Jim zijn arm om mijn schouder en legde een klein cadeautje op mijn schoot. Mijn vingers trilden toen ik het cadeaupapier erafscheurde en een roodfluwelen doosje zag. Ik kon mijn ogen niet geloven! Alleen dure cadeaus zaten in zulke doosjes. Hoe was Jim aan het geld gekomen?

Toen ik het opende, leek het of mijn hart stilstond. In het doosje zat het hangertje dat Jim me eens voor kerst had gegeven, nog voordat we getrouwd waren. Er zat een briefje bij: 'Nog een keer – omdat ik van je hou. Jim.'

Er kwamen tranen in mijn ogen toen ik besepte dat het hangertje zijn liefde voor mij symboliseerde. De pijn in mijn hart verdween en maakte plaats voor een onbeschrijfelijk gevoel van liefde en vreugde. Eindelijk voelde ik de geest van de kerst.

Ik zal de les die mijn partner, die zo met me meeleefde, me die kerstochtend leerde nooit vergeten: liefde is het waardevolste cadeau. □

TWAALF GETUIGEN VAN CHRISTUS' GEBOORTE

Joseph Fielding McConkie

Dit is niet in een uithoek geschied', zei de apostel Paulus over Christus aardse bediening (Handelingen 26:26). Er zijn inderdaad verscheidene getuigen van Christus' geboorte.

In Amerika profeteerde Samuël de Lamaniet aangaande de tekenen van de komst des Heren. (Zie Helaman 14:3-6.) En Alma schreef dat Christus' geboorte door engelen bekendgemaakt zou worden aan 'rechtvaardige en heilige mannen' (Alma 13:26). In het land waar Christus geboren werd, verspreidde het getuigenis zich meer en meer – vooral onder diegenen die zich aan de geboden en verordeningen van de Heer hielden en vervuld waren met de Heilige Geest.

De evangelisten Matteüs en Lucas, bijvoorbeeld, noemen twaalf getuigen van de geboorte van Christus. Ook al zijn de individuele getuigenissen opmerkelijk, tezamen vormen ze een nog indrukwekkender getuigenis van Christus' geboorte. In de loop van de verhalen valt ieder noodzakelijk detail op zijn plaats. Dit is des te opvallender omdat Matteüs en Lucas beiden andere gedeelten van het verhaal vertellen.

Het verhaal van de geboorte begint met de bekendmaking van de geboorte in het heiligdom van de tempel. Een

engel maakt de geboorte bekend aan een priester die ten behoeve van zijn volk net om deze gebeurtenis gebeden had. Het eindigt met het duivelse bevel van Herodes om het Christuskind te doden. In het verhaal zien we de hemelen geopend aan priester en leek, aan man en vrouw, aan oud en jong, aan de invloedrijken en de eenvoudigen.

We zien dat ze allen zijn geroepen als belangrijke getuige van dit mooie verhaal, het mooiste dat ooit verteld is.

GABRIËL

De eerste getuige uit het Nieuwe Testament van Christus' geboorte is Gabriël, een boodschapper die uit Gods tegenwoordigheid kwam. Zoals het gebruikelijk was verscheen deze boodschapper voor de eerste maal in de tempel aan een getrouwe priester van de orde van Aäron, Zacharias, die een rituele handeling voor zijn volk verrichtte – namelijk het branden van wierook op het reukofferaltaar in het heiligdom van de tempel.

Door deze plicht te vervullen, vertegenwoordigde Zacharias het geloof dat alle Israëlieten hadden. Zijn gebed was hun gebed, hij bad om een permanente bevrijding van

CARL HENRICH BLOCH

GABRIËL

JAMES T. ISSOT

ZACHARIAS

CARL HENRICH BLOCH

ELISABET

al hun vijanden door de handen van de hun beloofde Messias. De opstijgende vlammen van de wierook symboliseren het gezamenlijk gebed. De andere priesters en allen die zich binnen de muren van de tempel bevonden, konden vereend amen zeggen op Zacharias' gebed.

In antwoord op Zacharias' gebed, 'verscheen een engel des Heren' aan Zacharias 'staande ter rechterzijde van het reukofferaltaar' en maakte zich bekend als Gabriël, een 'die voor Gods aangezicht [staat]' (Lucas 1:11,19). Door hedendaagse openbaring weten we dat Gabriël op aarde bekend was als Noach, die 'in priesterlijke macht op Adam [volgt]', (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 157) en dat hij de sleutels van de herstelling aller dingen bezit (zie Leer en Verbonden 27:6-7).

De sleutels die Gabriël bezit, maken hem tot een Elia – iemand die de weg voor de Heer bereidt. Hoe volkomen juist dan dat hij de geboorte van de aardse Elia – Johannes de Doper – aankondigde, die de weg voor de Heer op aarde zou bereiden.

ZACHARIAS

Wat voor een man was deze Zacharias aan wie Gabriël verscheen? Hij was een van de 'rechtvaardige en heilige mannen' (zie Alma 13:26), net als zijn vrouw Elisabet, was Zacharias een afstamming van Abia, wat betekent 'door God herdacht'. Elisabet was ook een afstammeling van priesters

(zie Lucas 1:5), en haar naam betekent 'toegewijd aan God'.

Dit edele paar werd een kind beloofd die de aardse voorloper van de Messias zou zijn. Omdat Zacharias Gabriëls belofte niet geloofde, werd hem het teken gegeven dat hij zou 'zwijgen en niet [zou] kunnen spreken, tot de dag toe dat deze dingen [zouden] geschieden' (Lucas 1:20).

Hij bleef stom tot 'voor Elisabet de tijd vervuld was, dat zij baren zou'. Toen werd Zacharias 'mond geopend' en gaf hij getuigenis van de goddelijke zending van zijn pasgeboren zoon, hij getuigde dat hij zou 'uitgaan voor het aangezicht des Heren, om zijn wegen te bereiden.' Het nieuws van deze wonderbaarlijke gebeurtenissen ging door 'het gehele bergland van Judea' (Lucas 1:57, 64, 76, 65).

ELISABET

We lezen dat Johannes 'met de heilige Geest (...) vervuld [zal] worden, reeds van de schoot zijner moeder aan' (Lucas 1:15). Inderdaad, 'toen Elisabet de groet van Maria hoorde, geschiedde het, dat het kind opsprong in haar schoot, en Elisabet werd vervuld met de heilige Geest' (Lucas 1:41).

Als een zuiver vat dat de bijzondere aard van haar eigen zoon herkende, getuigde Elisabet ook van de goddelijkheid van Maria's zoon, en riep uit: 'Gezegend zijt gij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot.

'En waaraan heb ik dit te danken, dat de moeder mijns Heren tot mij komt?' (Lucas 1:42-43).

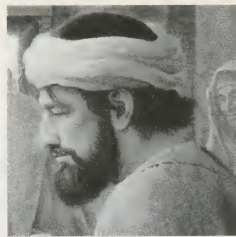
CARL HEINRICH BLOCH

JOHANNES DE DOPER

CARL HEINRICH BLOCH

MARIA

GREG K. OLSEN

JOZEF

Elisabet eindigde haar getuigenis door te profeteren 'want wat vanwege de Heer tot haar gezegd is, zal volbracht worden' (Lucas 1:45). Zij voegde haar getuigenis toe aan diegenen die haar voorgedaan waren, en aan diegenen die zouden volgen in het geven van hun getuigenis van de goddelijke geboorte.

JOHANNES DE DOPER

Zoals Christus door zijn afstamming de rechtmatige erfgenaam van Davids koninkrijk was, zo was Johannes de rechtmatige opvolger van het ambt van Elia. Hij begon zijn zending op passende wijze door uit te gaan 'voor het aangezicht des Heren, om zijn wegen te bereiden', door, terwijl hij nog in schoot zijner moeder was, van vreugde op te springen (Lucas 1:76, 41; zie ook vers 15).

Wat een geweldige gebeurtenis moet dat zijn geweest: Johannes die opsprong van vreugde; Elisabet die haar nicht met de geest van profetie begroette; en Maria die met diezelfde geest reageerde. Opnieuw kunnen we zien op welke wonderbaarlijke wijze de getuigenissen in elkaar passen: de getuigenissen van twee vrouwen – de op leeftijd zijnde Elisabet en de jeugdige Maria – elk in verwachting van een op wonderlijke wijze ontvangen kind. Zij en de nog ongeboren Johannes verheugden zich over die grote gebeurtenis die op het punt stond plaats te vinden.

MARIA

Er kan geen betere sterfelijke getuige zijn van het feit dat Christus letterlijk de Zoon van God is dan zijn moeder, Maria. Van Gabriël kreeg zij de belofte dat ze in verwachting zou raken van de 'Zoon des Allerhoogsten' (Lucas 1:32). Volgend op deze geweldige gebeurtenis, getuigde ze zeggende: '[De Machtige] heeft (...) grote dingen aan mij gedaan' (Lucas 1:49).

Nephi gaf ons een perfect schriftelijk verslag van deze allerheiligste gebeurtenis. 'En ik zag', schreef hij 'dat zij in de Geest werd weggevoerd; en nadat zij enige tijd in de Geest was weggevoerd geweest, sprak de engel tot mij, en zeide: Zie!

'En ik keek en zag wederom de maagd, een kind in haar armen dragend.

'En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods, ja, de Zoon des Eeuwigen Vaders!' (1 Nephi 11:19-21).

Maria was, zoals Gabriël haar verteld had, zeer zeker een 'begenadigde en gezegende onder de vrouwen', omdat zij getuige is geweest van deze wonderen en omdat ze de moeder van de Heiland mocht zijn (Lucas 1:28).

JOZEF

In de Schriften zijn geen woorden opgetekend die Jozef gesproken heeft. Nochtans getuigen zijn rechtschapenheid en zijn reactie op Maria's zwangerschap ervan dat hij geloof-

CARL HEINRICH BLOCH

DE HERDERS

ROBERT T. BARRETT

HET HEMELSE KOOR

OLEG K. OLSIN

SIMEON

de dat Christus de Zoon van God was. In de Schriften staat dat hij in dromen openbaringen ontving en dat hij instructies kreeg van engelen. Verder weten we dat hij getrouwd was in het onderhouden van de wet van Mozes en vol geloof acht sloeg op iedere goddelijke richtlijn die hij ontving.

Hij gehoorzaamde zonder verder vragen te stellen en nam Maria, die al in verwachting was, tot zijn vrouw, nadat 'een engel des Heren hem [verscheen] in de droom en zeide: Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest' (Matteüs 1:20). Hij had 'geen gemeenschap met [Maria], voordat zij een zoon gebaard had'; noemde de zoon Jezus; vluchtte 's nachts met Maria en het kind naar Egypte; bleef in Egypte tot hem geboden werd terug te keren; en ging naar Galilea in plaats van Judea, omdat hij in een droom gewaarschuwd werd niet naar Judea te gaan (Matteüs 1:25; zie ook de verzen 19-21; 2:13-23).

Deze voorbeelden laten opnieuw zien dat Jozef een getuigenis had dat het kind de hoop van Israël, de Zoon van God was.

DE HERDERS

Op de avond van Christus' geboorte in de stal in Bethlehem, hoedden herders hun schapen in een veld niet ver daarvandaan. Het waren niet zo maar herders, want aan de Nephieten was geprofeteerd dat engelen de blijde bood-

schap van de geboorte van de Messias aan 'rechtvaardige en heilige mannen' zouden bekendmaken (Alma 13:26).

Deze herders gaven hun bijzondere getuigenis aan familie, vrienden en burens. Hun ervaring werd opnieuw in het binnenhof van de tempel verteld, en zou vandaar aan alle naties bekendgemaakt worden. Lucas zegt ons dat de herders, nadat zij 'het kind (...) in de kribbe' hadden zien liggen 'bekend [maakten] hetgeen tot hun gesproken was over dit kind' (Lucas 2:16-17). Het was zoals de engel, die hun die nacht verschenen was, voorspeld had; deze 'grote blijdschap' zou 'heel het volk ten deel vallen' (Lucas 2:10).

HET HEMELSE KOOR

Na de aankondiging aan de herders, 'was er [plotseling] bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde' (Lucas 2:13). Het hemelse koor zong voor de nederige herders van Judea: 'Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens' (Lucas 2:14). Op deze wijze kondigden zij met muziek de geboorte van de Heiland aan bij het verstrooide overblijfsel van het huis Israël.

SIMEON

Onze aandacht richt zich nu op Jeruzalem. Daar was een oude man – Lucas beschrijft hem als 'rechtvaardig en vroom' (Lucas 2:25) – die de belofte van de Heer had ge-

ANNA

DE WIJZEN

HERODES

kregen dat hij niet zou sterven voordat hij de Heiland zou hebben gezien. Hij werd door de Heilige Geest geleid om naar de tempel te gaan. Daar hield hij het Christuskind in zijn armen.

Toen de ouders met het kind naar de tempel gingen – Maria voor de rituele reiniging en Jozef om de eerstgeborene vrij te kopen van zijn priesterdienst – nam Simeon het kind in zijn armen. 'Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord', zei hij.

'Want mijn ogen hebben uw heil gezien,

'Dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: 'Licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël' (Lucas 2:29-32).

Simeons getuigenis ging het begrip en de hoop van zijn volk ver te boven, want hij zag in dat Christus op aarde was gekomen voor alle mensen. Hij getuigde dat Jezus de Heiland was van zowel Jood als niet-Jood.

ANNA

Het zou niet bij het getuigenis van Simeon blijven. Ook Anna – een bejaarde weduwe wiens naam 'vol genade' betekent – voegde zich in de rij van speciale getuigen van Christus' geboorte. Een godvruchtige en vrome vrouw die God al jaren in de tempel diende met vasten en bidden, dag en nacht. Ze was ongetwijfeld bekend bij diegenen die vol geloof naar de komst van de Messias uitkeken. Ze naderde

het heilige gezin en gaf daarna getuigenis van de Messias aan allen in Jeruzalem die 'verlossing verwachtten' (Lucas 2:38).

DE WIJZEN UIT HET OOSTEN

Matteüs is de enige evangelist die over de wijzen vertelt die enige tijd na de geboorte van de Heiland naar Betlehem kwamen. We weten dat zij niet op de hoogte waren van de politieke situatie van dat moment, want ze vroegen aan Herodes waar Christus was: 'Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen' (Matteüs 2:2). Niemand die Herodes kende, zou het leven van Christus in gevaar hebben gebracht door zo'n vraag te stellen.

Ons is ook bekend dat zij visioenen kregen, want ze werden daarna 'van Godswege in de droom gewaarschuwd om niet tot Herodes terug te keren' en daarom 'trokken zij langs een andere weg naar hun land terug' (Matteüs 2:12). We weten ook uit de Bijbelvertaling van Joseph Smith dat de wijzen 'de Messias van de Joden' zochten en zo werden ook zij, na de Zoon van God gevonden te hebben, bijzondere getuigen van Hem.

HERODES

Onze laatste getuige is ongewild getuige. Het is Israëls koning, Herodes de Grote. Herodes had een verbond met

GIORGIONE, DE AANBIJDING DOOR DE HERDERS, NATIONAL GALLERY OF ART, WASHINGTON D.C., VERZAMELING VAN SAMUEL H. KRESS

‘Dit is immers niet in een uithoek geschied’, heeft de apostel Paulus over Christus sterfelijke zending gezegd (Handelingen 26:26). Er zijn inderdaad verscheidene getuigen van Christus’ geboorte.

wereldlijke machten gesloten: zijn vrienden waren Augustus, Rome, en eigenbelang. Hij had priesters en vooraanstaande mensen laten afslachten, het Sanhedrin op grote schaal laten uitdunnen, en zijn zwager die hogepriester was, onder het mom van sport laten verdrinken. En op zijn bevel werd zijn lievelingsvrouw Mariamne gewurgd, ook al was zij naar het lijkt de enige die hij ooit had liefgehad. Iedereen die het slachtoffer werd van zijn achterdocht werd vermoord, zelfs drie van zijn zoons en talrijke andere familieleden.

Tegenover deze man, een verpersoonlijking van de goddeloosheid van de wereld, getuigen de wijzen uit het oosten dat Israëls rechtmatige koning en heerser geboren was. Herodes zou geen acht geslagen hebben op de woorden van Simeon, Anna, of eenvoudige herders. Maar hij geloofde het getuigenis van deze bezoekers uit het oosten. Zij bleken om redenen die wij niet kennen mannen van grote wijsheid te zijn.

Het koninkrijk van God zal nooit zonder tegenstand bestaan in de dagen van de aardse sterfelijkheid, de periode waarin Satan zoveel macht heeft. Bewijzen van de boosaardigheid en toorn ten tijde van de geboorte van Gods Zoon maken het verhaal van de geboorte compleet. De blijde hemelse gebeurtenis bracht geen vreugde voor de koning van de duisternis noch voor zijn dienstknechten. Herodes, een van Satans dienstknechten, reageerde op het getuigenis van de wijzen met moordzuchtige toorn en hij probeerde

het Christuskind te vernietigen. Daarom ging het bevel uit dat ‘in Betlehem en het gehele gebied daarvan al de jongens van twee jaar oud en daar beneden’ omgebracht moesten worden. Deze twee jaar was in overeenstemming met de tijd, die hij bij de wijzen had uitgevorst (Matteüs 2:16).

ANDERE GETUIGEN

In het verhaal van de geboorte worden twaalf getuigen van de eerste komst van de Heiland op aarde genoemd en het is een goed voorbeeld van de wijze waarop het woord Gods hersteld wordt en opnieuw over de aarde onder alle naties verkondigd moet worden.

Hoe moet het verspreid worden? Door bijzondere getuigen – getuigen geroepen en voorbereid in de hemelse raden. Wie zijn die getuigen? Oude en jonge mensen, vrouwen en mannen, de geletterden en de niet-geletterden – diegenen die ‘[onberispelijk] leven naar alle geboden en eisen des Heren’ (Lucas 1:6), zij die dromen dromen of instructies van engelen ontvangen en vervuld zijn met de Heilige Geest. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd zijn. □

Joseph Fielding McConkie is professor godsdienstonderwijs aan de Brigham Young University.

Schapen te Bethlehem

'En er waren herders (...) die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde. En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen' (Lucas 2:8-9).

OYEUX NOËL GLEDELIG JUL

HYVÄÄ JOULUA **メリークリスマス**

VROLIJK KERSTFEEST GOD JUL

GLÆDELIG JUL FELIZ NAVIDAD

즐거운 성탄절 **MERRY CHRISTMAS**

IA OAOA I TE NOELA MANUIA LE KERISIMASI

BUON NATALE GLEÐILEG JÓL **聖誕快樂**

สุขสันต์วันคริสต์มาส FRÖHLICHE WEIHNACHTEN

SELAMAT HARI NATAL KILISIMASI FIEFIA

FELIZ NATAL!

PB MA 9212 DU

92992 120

DUTCH